

DON'T
HATE
WHAT
YOU
DON'T
UNDER-
STAND!

Faleze de
piatră

seria nouă
nr.1, 2015

REDACTORI:

Maria Sava, Budeanu Stănică, Emanuel Pope

email: redactiafalezedeplitra@gmail.com

<http://falezedeplitra.net/>

poetry&art group: [https://www.facebook.com/
avangardapoeziei](https://www.facebook.com/avangardapoeziei)

https://twitter.com/Stone_Cliffs

Stone Cliffs poetry & art magazine
(U.K.)

seria nouă, nr. 1, 2015

Smoke of Radical Aggression

by Valery Oisteanu (U.S.A.)

Struggling against the smoke of myself
Suddenly a late afternoon in spring
I mystically become my other self,
Or perhaps dialectically my alter ego
Lining my soul, lungs and stomach with rebellious smoke,
The smoke of radical soot
The history of a love-hate dynamic
Each time from another illusion of naiveté
But reality is a “public toilet” of subliminal games
I am skeptical that no one knows the true meaning of life
Between the expert compilations and plagiarists
Flanked by the misery of faux-academia and molecular art
Among the merchants of speculative thought
Surrounded by jesters and clowns of popular culture
Between organic life and chemical misery
Amid forgetful atavism and temporary amnesia
Doomed to self-promotion as a style of life
Restlessness of a soul in chains and handcuffs
Take it from this poet in Absurdistan, New York,
Who wants to exchange a poem for a vagina
As if there were some kind of logic to it
In our decorticated world of possessions
I will write my last poem against myself
To bring doubt and skeptical cynicism....
Living in a post-consumerist culture
Post-dada, post-evolution, post-everything
It appears that “everything” does not make too much sense.

"Bong&Sex" collage

artist Valery Oisteanu

<http://zendadanyc.vpweb.com/About-Me.html>

Valery Oisteanu

din poveștile nopților cu ploii nesătule

autor Ștefan Alexandru Ciobanu (România)

cineva ne citea cu voce tare dintr-un pergament
ne îndesa acarieni în memorie (eram supărați tare și noi și acarienii)
gramofoanele se topeau ca niște înghețate
din haine curgeau toate obiectele (de la chei la telefoane mobile)
noi
căutam fântâna aceea plimbătoare în care nu s-a înecat nimeni
ne strângeam lacrimile ca niște bomboane skittles în batiste de lemn lasă
ne uităm la ele altădată
eu eram aici tu tot aici dar foarte departe
soarele trecea prin dreptul unor geamuri murdare
ne întâlneam din când în când cu rucsacuri mari cât niște urși atârând de glasuri
și atunci ne salutăm în tăcere ca oamenii de munte cu experiența strânsă într-un toiag
(odată am visat că dormeam lângă călcâiul tău de godzilla
dar asta e altă poveste se făcea că te stropea o mașină de pompieri doar doar
pleci și lași orașul sau te trezești și faci dragoste cu mine)
obosit mă așezam seară de seară în fotoliul din mijlocul câmpiei
pe care o duceam la piept pe un lanț și
mă lua dorul de tine la el acasă zicea
spune tot spune și urlam ca o fotografie în care eram copil
și ajungeam unui mastiff napoletan până la bot
cei din jur nu interveneau nici pentru ei
stăteau la stop sau treceau cu barca sâmbăta pe lac
eu mă țineam de oasele mele ca la cutremur ca într-un tren în plină deraiere
spune tot spune și țipam
nu era nimeni să-mi astupe gura cu pâine
când se linișteau apele îți scriam din stațiunile cu vedere la carne
stăteam în camera mea de hotel acoperită cu piele de om
să vezi măduva nu zicea nici păs
mă prindea dimineața adormeam pe schele lângă muncitorii veniți să termoizoleze clădirea

“Stanza n° 2”

2012; polimaterico su tela, cm.80x80

artist Giuseppe Inglese (Italy)

<http://www.giuseppeinglese.com>

"Călătoria"

artist CORINA RAICIU (România)

<https://corinai.wordpress.com/>

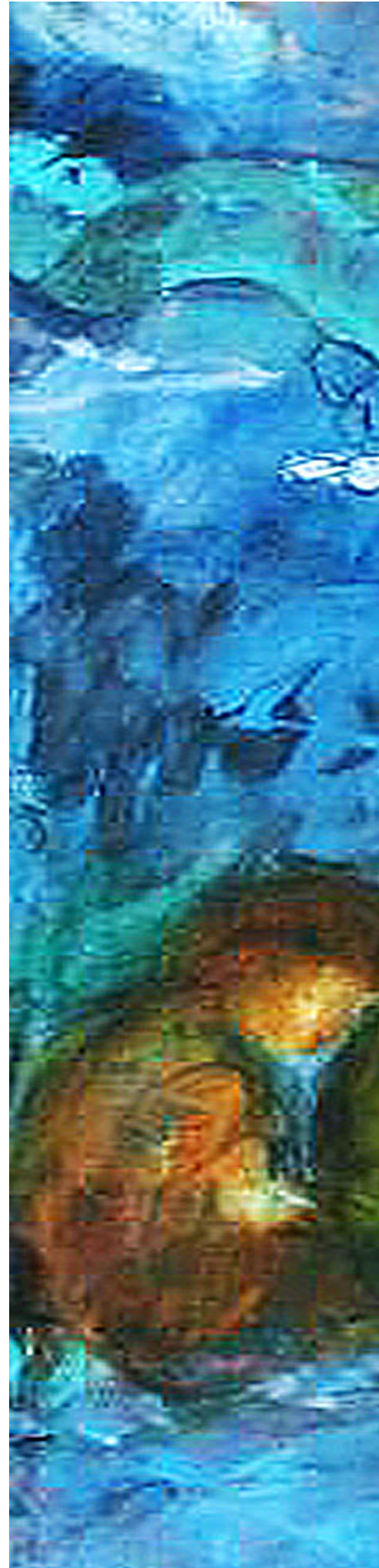

CAJATORVA CAJATOR

RAINBOW LIGHT

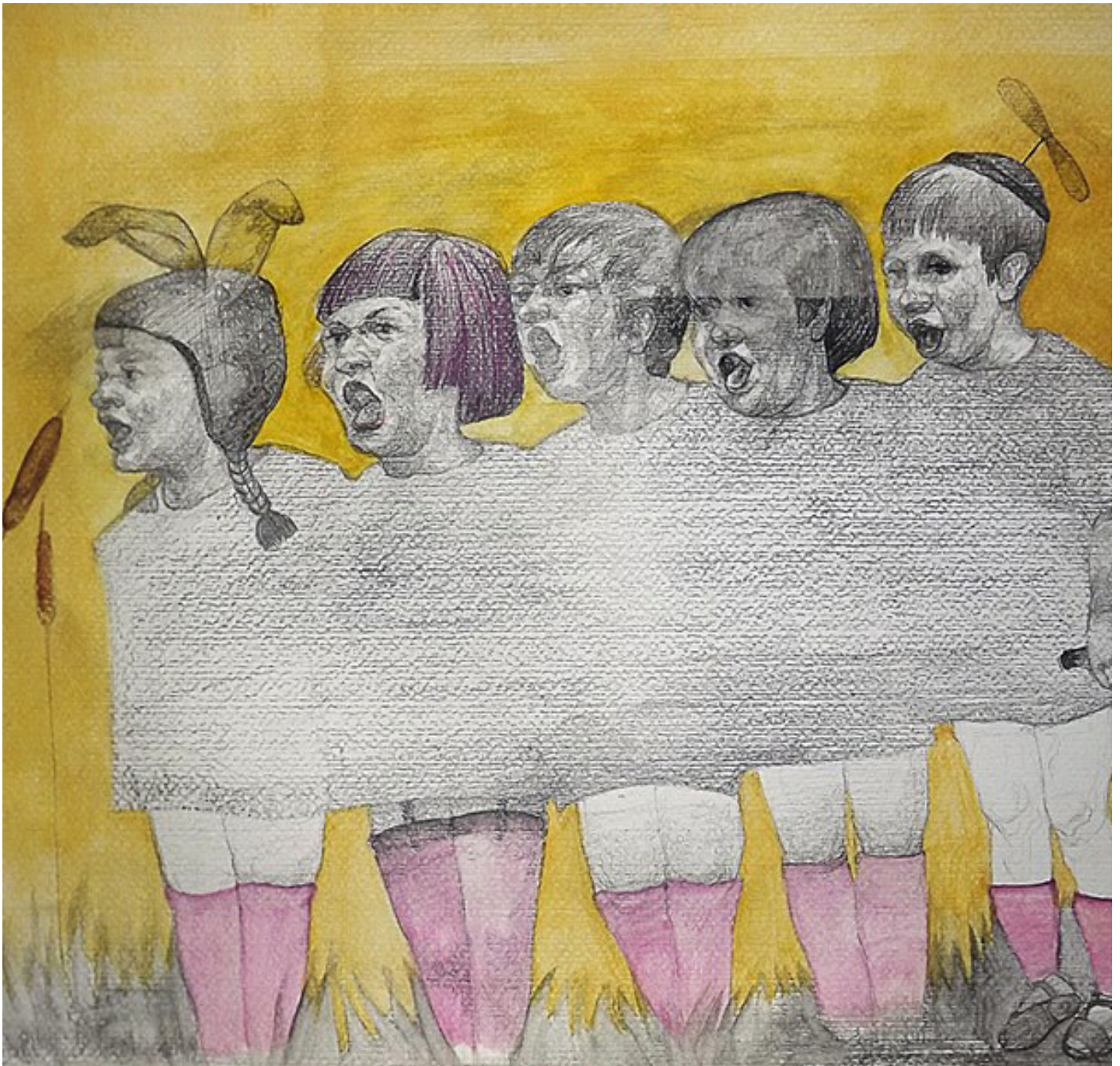
by Subhankar Das (India)

My elder brother during the last part
of his life tried to live like a tree.
One day I saw him
standing in the strong sun outside
and sweating.
When I asked why
he answered he is trying
to eat like a tree,
sucking the sun in.
That was the fifth day of his fasting,
and he believed in it.
Once I read a story of a Buddhist Monk
who died in his small hut,
and as they came for his body
they found nothing but his hairs and his teeth.
His whole body has transformed into
a rainbow light.
Soon the God particle experiments
will prove all these stories
a reality hard to digest,
these stories of matter to antimatter.
And then you have to pay taxes
for the sun in your backyard.
Better enjoy it as long as it is free.

“OUTCRY”

artist Liviu Acasandrei (România)

<https://www.facebook.com/LiviuAcasandreiGraphics>

Copiii mei spun că repet aceeași propoziție

autor Gabi Schuster (Germania)

Copiii mei spun că repet mecanic
aceeași propoziție defectivă de predicat
în care nu se întâmplă nimic

mașina nu mai intră-n viteză
gândurile se abat tot mai rare în cutia cu roți dințate
unde colții de fier scuipă amintirea halatelor albe
din jurul stomatologilor cu lămpi, clești,
pansamente provizorii și xilină pentru amortitul durerii durerilor

copiii mei șoptesc în noaptea către luni
că am alzheimer și uit când m-am născut
că m-am născut de fapt
pentru ce să fi făcut-o? tot mă întorc în netimp –
să mă fi născut? oare...
după care schemă logică, pe ce ramură iterativă?

schimbă critici în pat tot între ei
după ce mi-am luat somniferele ca să fie siguri
că nu îi aud, dar eu îi visez în felul de vise de dragoste
ce mi-au mai rămas după putrezirea adolescenței -
în fiecare dimineață știu totul, le-am trăit până la năucire

profeții mei spun că îmi voi pierde inima în nepoți
sângele lor va fugi cu mine în toate arterele
și voi găsi adăpost,
între timp voi fi uitat că am fost,
urmele vor fi șterse din pragul ușii bondoace
primăvara și toamna și vara se vor încolăci pe rug
peste un fulg de zăpadă primul de la-nceput

copiii mei cred că nu mă pot adapta liniștii universale

următorii mei spun să nu mai urc scările
depozitul de amintiri se revarsă aluat supradimensionat
sisific cobor, arborat e steagul cărunt
cobor cobor cobor
unde rămân singură ca într-o țevă de tun.

portret expresionist "OCHII VERZI" artist DANIELA ISACHE (România)

ODĂ FRUMUSEȚILOR APUSE

autor MARIA POSTU (România)

Odă frumuseților apuse
în care nu am apucat să dizolv esența nemuririi,
care nu au colindat lumea pe la concursuri de miss
nu au militat pentru cauze umanitare,
frumuseți strivite dimineața de geamul murdar al tramvaiului 40
trecând prin visele singuraticilor cu încetineala
cu care treci dintr-o galaxie
în altă galaxie
dintr-o emoție de toamnă
într-o emoție de tinichea,
frumuseți risipite în pahare de alcool metilic
și apoi împrășcând inestetic cauciucurile unui bmw rătăcit în banlieue
frumuseți depozitate la morga unui spital
cu plăcuțe de înmatriculare indescifrabile
așteptând să fie recunoscute și reabilitate măcar pe ultimul drum,
frumuseți neîncoronate
neaplaudate
nerecompensate cu contracte pe țărâmurile exotice
și promisiunile unei tinereți eterne,
frumuseți zăcând în sertare ca un flacon
în care parfumurile au înghețat
e inutil să le asortezi cu o rochie de seară
cu care o frumusețe a cucerit cândva lumea,
tu, frumusețe suferind de cancerul minții,
tu, frumusețe vicleană și nerecunoscătoare
târâtă prin toate procesele ca prin niște abatoare
unde lași mereu amanet câte ceva din tine

ODĂ FRUMUSEȚILOR APUSE

autor MARIA POSTU (România)

oh, ce n-aș da frumusețe de duzină
să-ți fiu acordorul care-ți strecoară otravă în vocea
cu care provoci dezastre ecologice
oh, frumusețe de cartier,
ce n-aș da să-ți fiu muezinul ce te ademenește în amurg
în rugăciuni pe lăturalnice poteci,
oh, frumusețe de județ,
ce n-aș da să-ți fiu împiegatul ce vestește sosirea
unui tren pe peronul din inima mea ,
frumusețe revendicată și apoi lăsată în paragină de noii și orgolioșii stăpâni
în căutarea altei frumuseți abandonate pe peronul unei gări ...
frumuseți care n-ați știut că sunteți muritoare
când vi se așeza pe părul vopsit cu l'oreal nr 6, diadema nemuririi
frumuseți care v-ați lăsat clonate pe sticlă sub aplauze curgând
prin conducta spartă a realității,
odată cu moartea ultimului instalator ce v-ar fi putut salva de înec în uitare,
ce jurat vă mai știe adevărata măsură a sutienului și
adevărata rotunjime a buzelor pline de botox,
ce pictor se mai poate mira dorind să le immortalizeze,
frumuseți târâte în arenă la jocurile foamei de un public flămând și însetat
frumuseți atârând de ziduri ca un grafitti obscen anonim ,
când hingherii-restauratori ratați descuamează zidul până la sânge
sperând să elibereze frumusețea irosită în fiecare noapte
la mese de joc improvizate sub poduri în ruină,
frumuseți blamate și niciodată salvate de
prezidențialele și decadentele decrete
pe hârtie cerată împodobind pereții unui muzeu ruinat

ODĂ FRUMUSEȚILOR APUSE

autor MARIA POSTU (România)

II.

Dacă n-aș fi crescut în grădina Mona Lisei
și n-aș fi primit lecții de pictură de la Da Vinci
n-aș fi știut niciodată ce este adevărata frumusețe,
m-aș fi hrănit cu frumusețe sintetică de două ori pe zi
și aș fi trecut nepăsător pe lângă frumusețile boticelliene
ori pe lângă cele rafaeliene căutând mereu femeia
de dincolo și de dincoace de canoane
femeia strălucind la mijloc de rău și bine
imposibil de captat într-o culoare, sunet sau formă
e doar ideea de frumusețe ce-o însoțește ispitor
printre canoanele mereu schimbătoare, frumusețe
scoasă mereu la lecția esteticii și pusă să scrie
de 365 de ori pe an La beauté, c est moi,
frumusețea este refuzul de a spune nu până la capătul serii
și oboseala de spune da în cuvinte,
frumusețea e umbra ce cade pe chipul madonelor lui Fra Angelico
și, la sage Helois,, și la roine Blanche comme un lis,
frumusețea e cheia cu care deschid seara grădina cu les fleurs de mal
și mă ascund a l'ombre de jeunes filles en fleur,
frumusețea e doza de otravă cu care mă imunizez zi de zi
împotriva ne-frumuseții ce pândește în spatele
fiecărei parole sparte...

un tren...

autor [Adriana Moscicki](#) (Israel)

și noaptea se cască în guri de canal
cozi grăbite mângâie pământul și chițâind dispar
în coridoare
colonii ordonate cu spinări gri
capetele se mișcă brusc stînga-dreapta, urechi ciulite, ochii lor roșii...
vagoanele curg rugină și scârțâie în noapte
jivine adu-mecă iarba pe șine.
chiar și adierea cea mai tandă a vântului bălăngăne bucata de tablă
literele șterse povestesc destinații dispărute.
am stat acolo pe banca de lemn
tu-tu -tu şuiera locomotiva gâfâind
aveam rochie verde cu panglici și sandale roșii
număram copacii în cap și brațele lor se scurgeau pe fereastră.
dar cel mai mult iubeam ferestrele în iarnă
cu capul lipit pe gheață și degetul amorțit mergeam așa pe frunze și flori
eram regina anotimpului înțepenit
în cap topeam țurțuri și inimi
și voal de mătase peste trupul tulpină
(cîte vise țineam în buzunare de palton!)
în fuga trenului apoi dus trupul meu de carne
în cap numărați ani și pumnii strînși
cum am dorit să fiu mare dar mică
cum am dorit să plâng.
poate tristețea e înfiptă în mine și curge ca un virus prin sânge
dar eu știu că anii în clepsidră sunt muți
și doar timpul curge.
am stat pe bancheta de lemn și pe cea de vinilin și pe cea de catifea roșie
și vagoanele aveau perdele,
în palmele mele dungi adânci.
cu fruntea lipită de geam aștept ninsori
doar noaptea-mi închide pleoape grele de nori
și ploi.
unii au plecat deja prin alte gări
cu mâinile goale
și-au pus oasele să doarmă și-au tăcut,
alții stau în stații obosiți și triști
mulți moțâie așa și mâinile le zvâcnesc de parcă ar visa!
închid ochii și alerg pe câmp
tu-tu-tu şuieră locomotiva gâfâind
pielea mea biciuită în iarbă și rîd!

& colaj, artist [Adriana Moscicki](#) (Israel)

art by KwangHo Shin (South Korea)

MDA!

autor Sorin Tunaru (Germania)

păi, era clar de la început și,
deștepți au fost cei care au știut că
arta nu se compune din bune intenții
și nici din închegarea unui spirit producător pe
ce se cere sau
mulat
pe ce dracului vor unii sau alții,
ca să-ți numească produsul,
mda, o arhitectură
artistică, de calitate (așa ca la “sell inventories”).
Până la urmă, uită-te în jurul
tău,
vei descoperi valuri de cuvinte, propoziții
texte, titluri, autori,
subiecte pe măsură
și un ocean tâmpit de mare
de oameni ca și
firele de nisip,
pe care calci când te duci să mai iei o
bere,
păi nu?!
Așa zișii cititori
pe care în fiecare dimineață încerci,
tu, artistule!
să-i îngropi cu vocea ta,
vocea ta ca și
uraganul ce inventează
continente
sparge cuvinte, amintiri,
vieți,
tu,
îi auzi țipând, de sub tine?
fir-ai a dracului tu,
de artă,
tu, cu sporcăciunea ta,
cu tot!

<http://www.shinkwangho.com>

<http://kakaka1211.blogspot.de/>

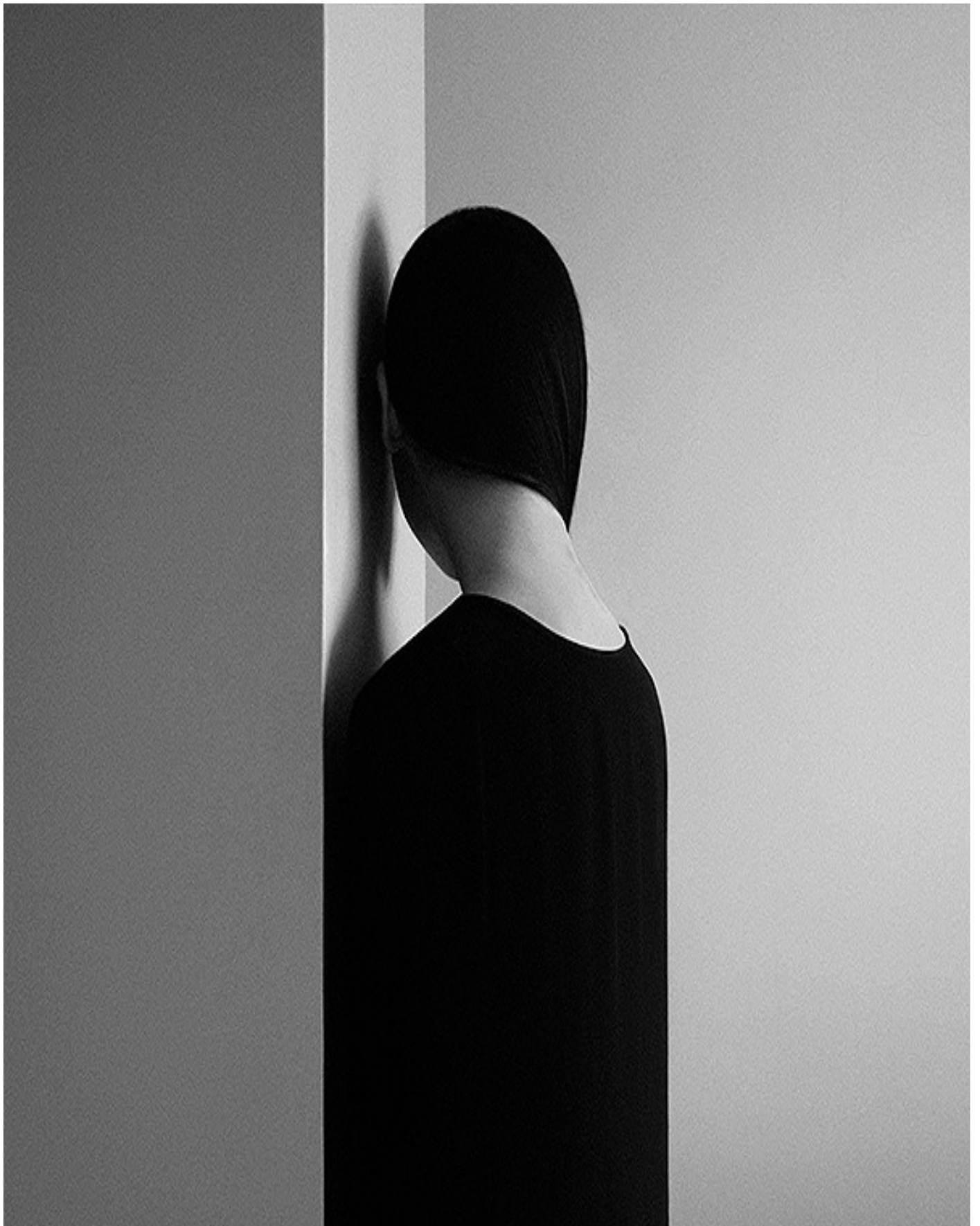
<http://www.behance.net/ShinKwangHo>

<http://shinkwangho.deviantart.com/>

NIGHTS IN BLACK SATIN

autor Ruxandra Cesereanu (România)

cândva am avut parte de poeți blestemați și iluminați
de bărbați ahtiați după sinele lor ca după o femeie fatală și sinucigașă
drept care adesea călătoream și mă împătineam
după zgâlțâielile vieții care mă zgândăreau în piele.
blestemații de odinioară erau bărbați trecuți de treizeci de ani
alcoolici fumători chiar morfinomani
cu toate acestea nu miroseau urât
ci doar a altceva decât eram obișnuită
miroseau a moarte dorită și parțial sfințită
spre deosebire de poeții de astăzi care miros
a trufie stătută.
cititorule ai priceput deja
bărbații vizionari de odinioară erau pentru mine
niște făpturi dostoevskiene care mă fascinau
creierul mi se desfăcea în petale de cuarț
doar când îi auzeam vorbind despre poezie
ca despre o javră superbă și trădătoare.
îi iubeam pentru alienarea lor de jaguari
erau un fel de tați tineri
de care mă-nconjuram ca de niște brățări magice
iubeam și femeile lor de plastiglas
frumoase urâte deștepte proaste
le iubeam fiindcă îi ajutau să mai trăiască un pic pe bărbații aceia
fiindcă-i spălau îi hrăneau îi pieptăneau
fiindcă le tăiau unghiile.
nu le iubeam atunci când le tăiau părul și bărbile
și asta fiindcă întotdeauna am fost vrăjită de părul bărbătesc.
părul lor era o plapumă stelară
în care îmi plăcea să mă-nvelesc la miezul nopții.
dar să mă întorc la călătoria spre Naiba.
aveam nouăsprezece ani când am pornit-o mai mulți zurbagii
spre vestul imperiului
era un oraș se zvonea mai viu căruia nu-i căzuseră dinții de tot
și-odată ajunși aici a început o rătăcire în noapte
de haimanale și câini peregrini.
cât despre mine să zicem că eram suprema normală.
dar oare lucrurile chiar așa au stat?
deja în amurg orașul se preschimba într-o zonă
cu sufletul tăiat și mărunțit ca ceapa pentru tocăniță
vreau să spun că o ceață de hrubă
și o singurătate ațoasă prindeau contur și intrau în pori
lihnite și cu limba scoasă.

by artist **Noell S. Oszvald** (Hungary)

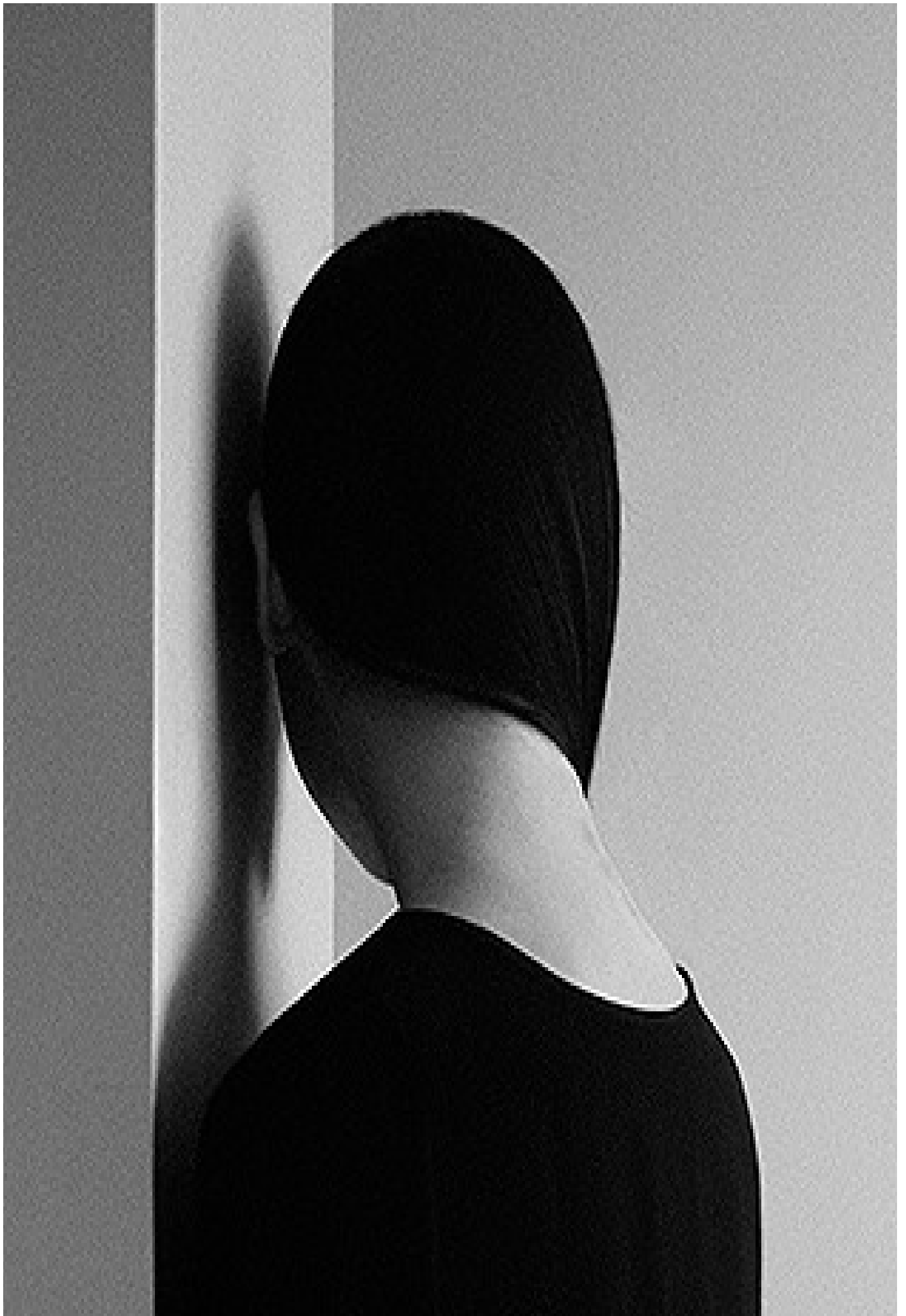
<https://www.facebook.com/noelloszvald/photos>

NIGHTS IN BLACK SATIN

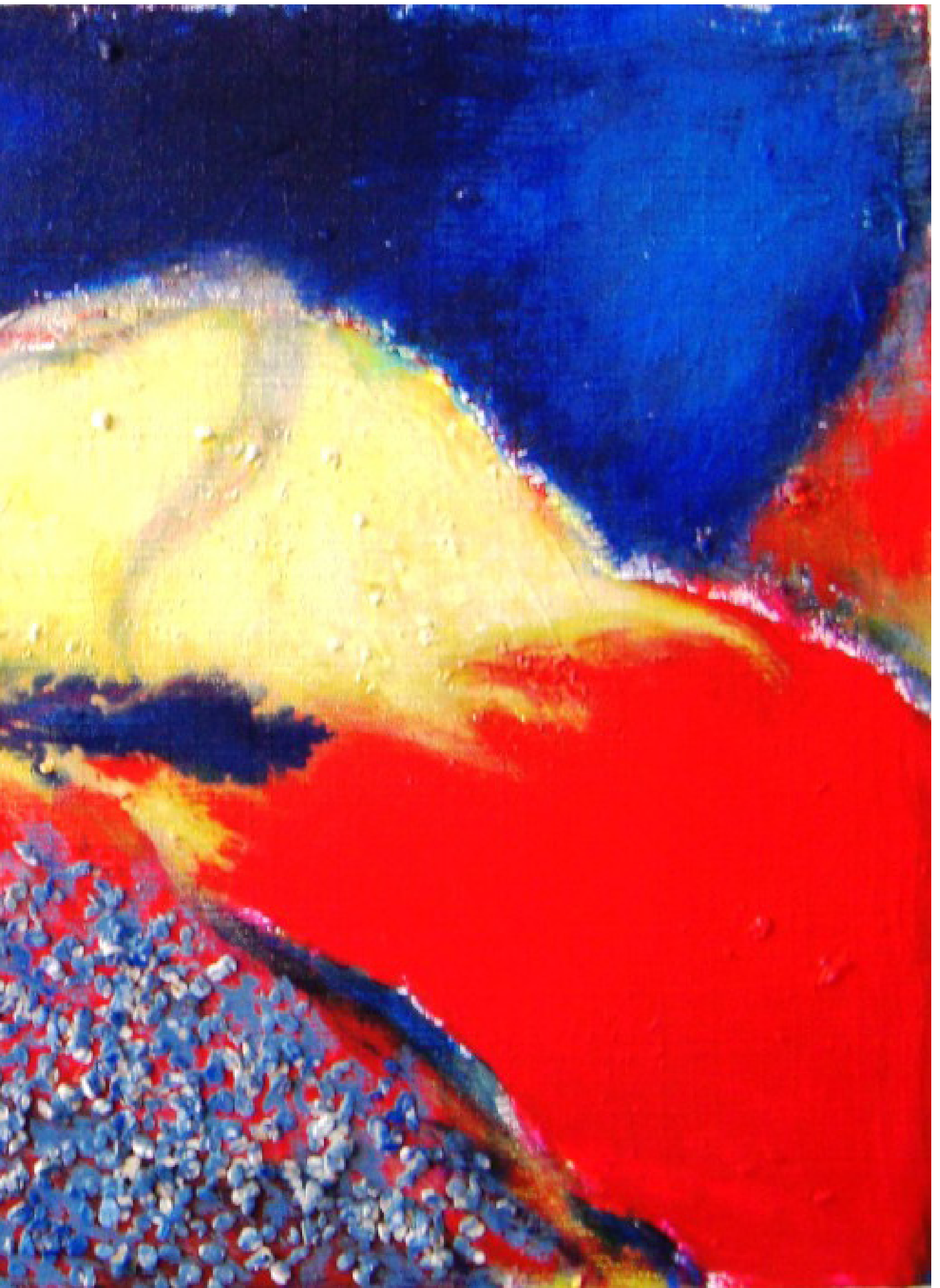
autor Ruxandra Cesereanu (România)

eu știam însă că nu mi-era frică ori că nu mi-era scârbă
trupul mi se preschimba într-un strălucitor melc uriaș cu care alunecam
pe șinele de tramvai împiedicându-mă
din pricina bocancilor cu ținte și a beretei gavroche.
orașul era în acele vremuri când s-a petrecut călătoria mea la Naiba
un tărâm doldora de recidiviști
care scriau chestii în transă provocată.
mă lingeam pe buze
și îmi spuneam iată niște indivizi care simt nemaivăzut și nemaiauzit
iată cum creierul lor a devenit foiță de biblie.
două nopți la rând am rătăcit prin odăile unor alcoolici
care recitau cu un satâr în mână poeme despre crimă și pedeapsă
sau care ascultau muzici bolborosind mantre
două nopți am băut absint preparat clandestin și coniac de casă
două nopți am ingerat poezie până mațele mi-au pleznit de cuvinte noi
două zile și nopți am vrut să rămân
în pielea de vagaboandă cu gura lipicioasă de poftă sonoră
ca să simt nemaivăzut și nemaiauzit
precum bărbații dostoevskieni din acel oraș.
era între ei unul cu arsură în inimă
o dihanie cu putere lăuntrică de grizzli
ar fi putut să fie oricând un raskolnikov
ar fi putut oricând să aibă trupul și sufletul într-o carte celebră.
nu îmi aduc aminte dacă am mâncat sau am vorbit în zilele acelea
am în nări doar un miros de icre sintetice
și văd totul în mov de parcă aș fi un stânjeneț bolnav.
peste ani noul raskolnikov a murit
a avut loc și o revoluție cu destui morți în imperiu
iar poeții de odinioară care recitau crime și pedepse cu un satâr în mână
au prins cheag în altă parte ori au îmbătrânit definitiv.
au mai rămas aici doar șinele de tramvai
ca niște schiuri fluorescente pe care încă mai călătoresc la Naiba
călare pe strălucitorul melc uriaș
din craniul meu psihedelic.

(versiune a poemului cu același titlu inclus în volumul de poezie "COMA", Editura Vinea, 2008)

Câmpia din inima mea

autor Petre Ioan Crețu (România)

cum mureau gutuile la fereastra mea
din adânc îmi țâșnea un țipăt mut ca o fiară
și mă frângeam și mă pierdeam și mă uitam /într-o lume nebună
căci timpul te rotește cu rost și slavă, câmpia mea
venită din țara luminii, din țara lui soare răsare
și te împrumuți la nesfârșit stării de floare
iar dorul tău nu doare doar te moare /câmpie din inima mea

împleteam broboanele de lumină în fulgerări divine
pe sub duzii pitici pe sub prunii arși de un apus de soare
aruncam cu îngeri după cuci să plouă în livadă
țigancă rudă /ieși de ne rugă /roua ne udă /câmpia din noi

cum alergam pe ulițe cu praful fierbinte trecut peste glezne
în urma noastră nori groși de țărână de ziceai
că trec avioane sălbătice prin sat,
pe uliță, cum se scurgeau din tâmplă până în suflet /până la glezne
cum spuneam, împleteam broboanele de lumină până când
se făcea un întuneric ud sub geana de lună
peste câmpia din noi, peste satul din umbră
peste păsările cerului peste amintirile cu miros de brumă
zi cu zi noapte cu noapte /până când se stinge
și lacrima îți curge tot mai grea

mie câmpia îmi vorbea
cu grâul ei cu păsările ei /cu batalioanele de maci
și câmpul bântuit de umbre
și vorbele ei sirene flămânde
după ce se hrăneau cu lumina-mi din ochi
mi se lipeau de suflet ca un timbru
de eram bolnav își schimbau cumva culoarea, putrezeau
atunci câmpia mirosea a cruce /văd îngeri învâluți în mov și molii cu zăbale
din tălpi îmi creșteau rădăcini de maci peste smoală
pe umeri deodată răsărea luna ca o rană de aur /înmugurea lampa a fitil
mama aprindea candela să-mi descânte frica /fugi frică din carne din vămi
îmi zicea de deochi de spaimă și ură
îmi stingea cărbuni în apă sfințită
apoi aprindea tămâie
și abia atunci îngerul cu o singură aripă în vrie venea la mine
nici nu începuse dimineața
când deodată clopotul spart de aer
a lovit vântul în dungă b-a-n-g, b-a-n-g!
mama scotea din ștergar pâinea să o închine
apoi îmi rupea din ea o fărâmă

îngerii mai dormeau încă pe umărul de humă
în lăstărișul subțire de sub prunii stingheri
unde la marginea câmpului de cânepă udă
uf, cum țâșneau păsări măiestre din lanuri
pe sub gene până în ochiul înrudit cu plânsul

- îți răzuiai ochii de lumină într-un alt timp într-o altă lume

aici în câmpie în vremurile vechi ne nașteam din lumină
câinii nopții se înfingeau în noi a neputință
balaurii bătrâni cu paloșe lungi din argint
tu trăgeai cocoșele puștii și țipai glonțul zbir
în oasele lunii, te aud parcă a moarte venind
întunecai și lumea și cerul și focul sfânt
grâul se făcea întuneric în hambare
morile măcinau deodată prunci
ies mamele la marginea cerului să își boteze fiii
hei, voinice voinicele te scoală și seceră grâul
cu lancea de fier cu brațul stâncă!

- noi bărbații câmpiei ne naștem în cer, cu luna în piept și dorul în suflet

“In the Beginning”
artist Nick Sava (România)

“I’ll not sing in your
church”

conte and oil wash on paper, 2009

artist Guy
Denning (France)

<http://www.guydenning.org/>

încă un jurnalist a fost omorât
moartea nu a mai fost

atât de aproape
o urmărim în direct de la Kiev

ÎNCĂ UN JURNALIST A FOST OMORÂT

autor

Alexandru
Vakulovski
(Moldova)

încă un jurnalist a fost omorât
moartea nu a mai fost atât de aproape
o urmărim în direct de la Kiev
uite oamenii
uite coasa
uite automatele kalaşnikov
uite nu mai sunt oamenii
uite cum moartea se întinde pe jos
într-o baltă
vie
cu sufletul la gură
oamenii înconjurați de baricade
cântă
poze
filme
oameni vii
oameni plini de sânge
aceiași oameni
deja cadavre
mor
scrie Olesea Zuhovskaia
sângele îi țâșnește din gât
lunetistul a fost bun
deși n-a nimerit în
crucea rosie
din piept
încă un jurnalist a fost omorât
e un titlu
un titlu
ce se repetă
destul de des
seara
sau dimineața
se numără
25
30
100
și toți morți
Igor Kostenko
22 de ani, jurnalist
mort
fiii lui ianukovici
au fugit din Ucraina
curul gras
nu
atâția lunetiști
atâtea cartușe
ar fi trebuit
un lunetist
un cartuș
Trăiască Ucraina!

ÎNCĂ UN JURNALIST A FOST OMORÂT

autor
Alexandru
Vakulovski
(Moldova)

sportivii ucraineni
de la soci
se întorc acasă
să poarte banderole
de doliu
o poză
un preot
masca de gaze la gât
crucea la gât
crucea în mână
scutul
apărător de gloanțe
în spate
Biserica Ortodoxă
nu se mai roagă
pentru conducerea țării
lukașenko îi transmite condoleanțe lui ianukovici
ianukovici îl sună pe putin
oamenii din Dnepropetrovsk
se culcă pe calea ferată
tancurile nu trebuie
să ajungă la Kiev
Kiev
capitala Ucrainei
se vede din spațiu
de la cauciucurile arse
cât mai mult foc
mai mult fum negru
oamenii cară cadavre printre gloanțe
îi adună la un loc
îi pomenesc
lunetiștii trag salve
direct în inima Ucrainei
avioanele private
ale oligarhilor
ies
din Ucraina
ar trebui să mai iasă
doar unul
exact ca ceașescu
bisericile s-au umplut de cadavre
și de
răniți
e ceva greu și pentru Dumnezeu
a mai trecut o zi
20 02 14
Ucraina
nimeni nu vrea să moară

moartea-i peste tot

Meanwhile in the Tower of London

author Corina Gina Papouis (U.K.)

a woman is caressing the scaffold laughing
here, she says to her servants, here i shall rest my wrists and my chin over here
and in between
there shall be nothing but the lump in my throat
I have a little neck
which shan't bleed fear nor blood

then she pulled off her pearls which bounced around shining like the droplets of rain
amongst the ravens gathering at her feet
she reaped off her dress stitched in gold
and nursed the tired arm of the executioner
who was sharpening his blade sobbing

she threw her crown to the crowds
their screams made her laugh yet again
dozens of women were now unplaiting her hair
which smelled of His hands still
they were washing her face with the water He brought from the well
whispering the words from His book
caressing the lips oozing down a breast

and as the sun was melting the chain in her ankle
she was wondering of the beauty of the sky
above and bellow
and the corner of her left eye nested in
the hand that was raising rightfully and surely
above her head

in clothes of hay she then raised above the crowds
and said:

in heresy the power of love
kneels and prays

in heresy the power of love
kneels and repeats:

“Jesus, save Mylord, my goodliest and gentlest Master of all times
Jesus, save Mylord my goodliest and gentlest Master of all times
Jesus, tell Mylord my goodliest and gentlest Master of all times that I”

*

-Baby!

-Mylord?

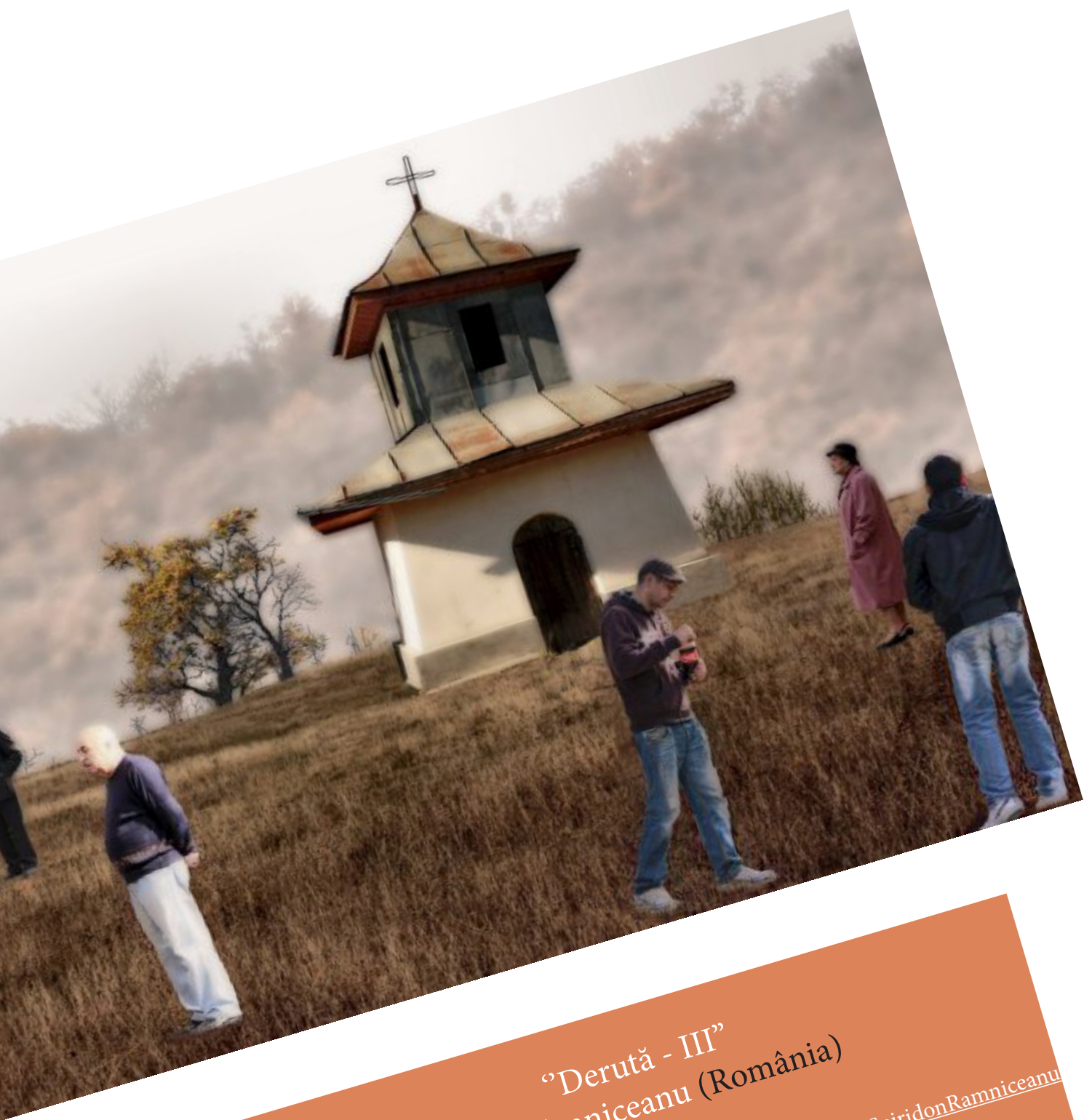
-Wake up! You're dreaming.

Meanwhile in the Tower of London

autor Corina Gina Papouis (U.K.)

o femeie mîngîie eşafodul și rîde
aici, spune ea supușilor, aici îmi voi odihni mîinile și bărbia aici
și-n golul dintre
nu va rămîne decît nodul din gît
am un gît mic
din care nu va curge nici sînge nici frică
apoi își smulse perlele ce săreau lucind ca stropii de ploaie
printre corbii adunați la picioarele ei
își rupse rochia cusută în fir de aur
și bandajă brațul obosit al călăului
care-și ascuțea plîngînd în hohote barda
coroana o aruncă mulțimii
și țipetele lor o făcură să ridă din nou
zeci de femei îi despleteau acum părul
care încă mirosea a mîinile Lui
și îi spălau fruntea cu apa scoasă din fîntînă de El
îi șopteau cuvinte din cartea Lui
și mîngîiau buzele prelingîndu-se leneș pe-un sîn
și cum soarele îi topea lanțul în gleznă
ea se minuna de frumusețea cerului
dedesubt și deasupra
iar coada ochiului stîng se cuibări în
mîna ce se ridica drept și sigur
deasupra capului ei
în haine din paie se înălță atunci peste lume
și spuse:
în erezie puterea dragostei
se așază în genunchi
și se roagă
în erezie puterea dragostei
se așază în genunchi
și repetă:
“Jesus, save Mylord, my goodliest and gentlest Master of all times
Jesus, save Mylord my goodliest and gentlest Master of all times
Jesus, tell Mylord my goodliest and gentlest Master of all times that I”
*
-Baby!
-Mylord?
-Trezește-te! visezi.

“Derută - III”
artist Spiridon Râmniceanu (România)

<http://citordeproza.ning.com/profile/SpiridonRamniceanu>

POEMUL INUTIL

autor **Ion Cristofor** (România)

arbori ardeau lent în savanele cerului
foșnetul marilor reptile se auzea din incintele băilor publice
și zarurile de os cădeau dar nimeni nu îndrăznea
să treacă vreun râu
ah, nici un astru nu bănuia oceanele de umbră
pe care le purta lumina lui.
singur, înconjurat de animale sacre
luminat de aurul mormintelor, de ieftine bijuterii de sticlă
de fulgerul căzând în carierele de marmură
auzeai tristețea purtându-și fregatele prin lagunele cârnii
târându-se cum cârțițele prin galerii de foc
ca înecații purtați de reflux sub lumina de lună
în timp ce o femeie te așteaptă într-un oraș îndepărtat
în care neliniștea țâșnește cum gheizerii pe străzi și-n încăperi
umbra ei dă foc scrisorilor și cuvintele ard
asemenea unor porumbei surprinși pe rug ciugulind
și lacrimile ei cad în palma unor milogi adormiți
amin.
orbii cântând la flaut
de pe terasa unei case deslușesc părul ei ca o flacăra
strălucind între stelele firmamentului
atunci poemul acesta își dovedește inutilitatea
face o plecăciune și se retrage spunându-vă tuturor
bună seara.

“ Viziune”

artist **Gina Baranovschi** (România)

<http://citordeproza.ning.com/profile/GinaBaranovschi>

© Krzysztof Iwin

“Transition”

Alunecătorii

autor Anca Hirschpek (România)

Suntem în aceeași oală, ne încălzim cu aripile
căzute din îngeri înfiați pe de rost din tratate tot mai lucioase,
suntem siamezi uniți de aceeași dublă tristă ce ne înghesuie
capetele și siluetele blurate într-o ne-felicitare de sărbători,
suntem asemenea, eu suflu în lumânarea ta, tu cauți umbrele pe perete.
Dincolo de jocul luminiscent e liniștea
care ne trebuie, dincolo suntem Noi din noi,
alunecătorii,
desăvârșiții
patinatori ai abisului
pe spinările peștilor fosforescenți care ne schimbă
sângele și ne trec
din adânc în adânc.
Suntem în aceeași oală, ne topim
zăpezile pe care nu le-am cerut.
Poemul ne trage după el, ambii am rămas ologi,
am rămas fără trup, fără minte, doar cu umbra ca o ambră,
târșându-și îndelungul pe un drum
nemarcant.
Am țintit prea înăuntru, prea sus, fără să știm
că suntem singuri în jocul ăsta
care durează de atâtea vieți
și peste cincizeci de ani,
din frământările noastre de pension
nu va rămâne nici măcar o scrisoare
pe care s-o prăfuim între degete,
o dată cu tinerețea pierdută.

artist Krzysztof Iwin (Poland)

<http://iwin.art.pl/>

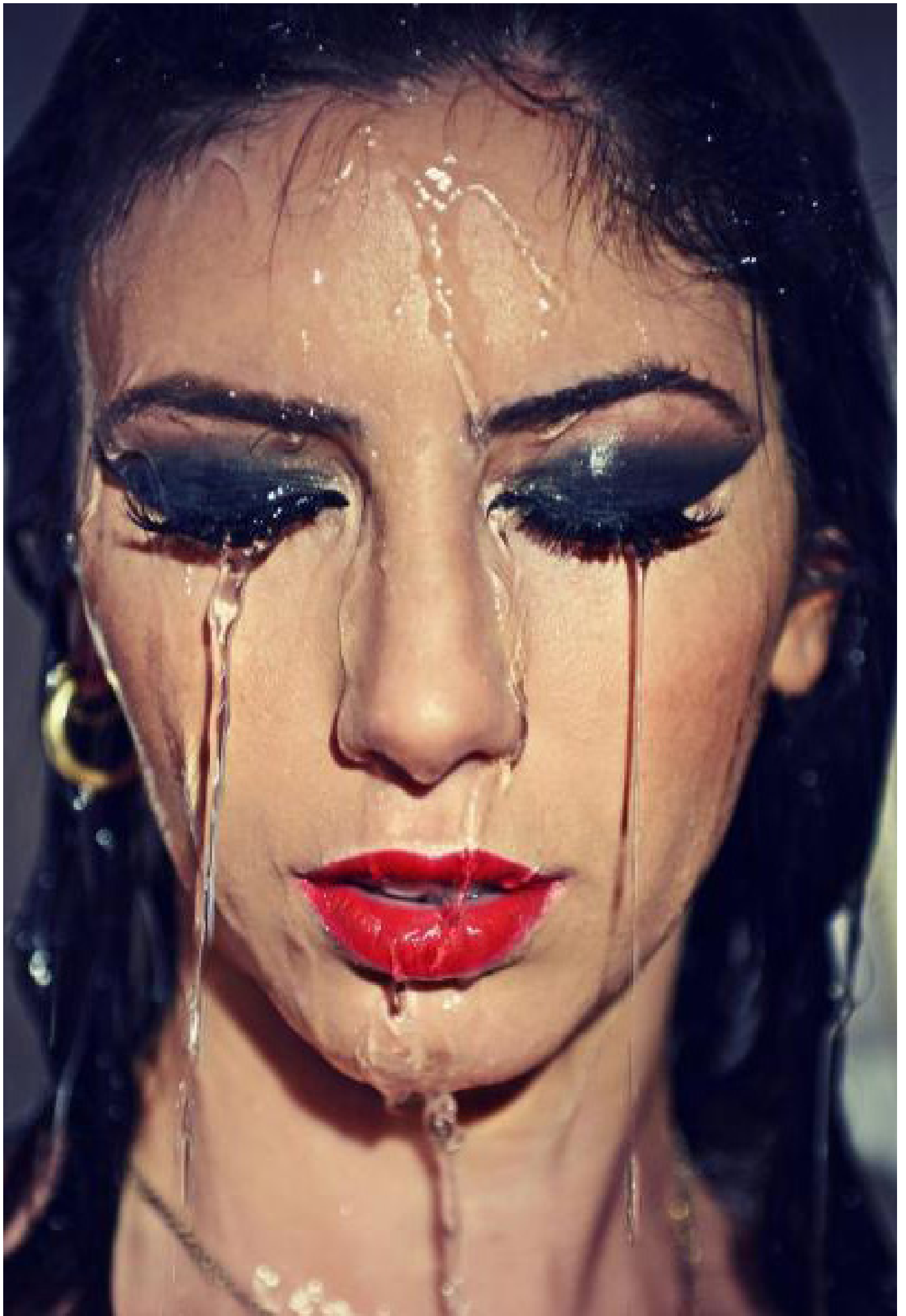
femeia în roz

autor Atila Racz (Ireland)

n-am mai știut că suntem copii
o văzusem cu un picior peste altul
avea sâni mari
șolduri mari
ochi mari
sprâncene mari
încăpeam toți să o privim de la tălpi înspre coapse
cum stătea sprijinită ori chiar pe inimile noastre
pe pupilele noastre
priveam ca vițeei nebunatici la ugerul vacii
unuia mai isteț i se ridicase pantalonul
parcă îi crescuse un băț în buzunar
nu am râs
eram prea ocupați să-i privim firul fin de ciorap
nervul tăiat între picioare
fanta neagră de sub rochia eterată
am privit-o atât de adânc
încât ni s-au întărit privirile am umblat pe
pielea ei tânără
ne-am bălăcit ca porcii pe pântecul ei
fiecare în felul lui
uitând unul de altul
a trecut primăvara printre castani
unde sta ea s-a întins vara
în spatele ei străzile au curs înspre
toamnă
pe noi ne-a învelit iarna
ea încă n-a plecat nu vrea nu vrea să plece
brusc am simțit cu totul
acel fir subțire țesut cu migală pe fețele noastre
lângă ea pictorul bea absint
zâmbește trist și
ne privește de sub pălăria lui largă

foto artist Natalie Schor (Israel)

<https://www.flickr.com/photos/natalieschor/>

Poem

autor Daniela Rațiu (România)

violența, noul sex
violența noastră cea de toate zilele
nu ne lăsa fără ea
lasă-ne să ne bălăcim în ea
să juisăm
să strigăm more more more
vrem să fim ca Bonnie and Clyde ca Taxi Driver vrem să fim în scena din baie a lui Hitchcock cu muzica
lugubră cuțitul apa
vrem să privim estetic sângele împrôșcat pe pereți ca și cum nu există în realitate
să ne curgă balele să privim cu gura căscată imaginile în care Guy Richie filmează detaliul violent sacadat
imaginile în care Quentin Tarantino împușcă țestele bandiților în filmele lui
vrem Nymphomaniac să ne șocheze să simțim Doamne să simțim ce nu mai putem simți lasă-ne ororile
noastre de laborator
nici nu ne trece prin cap ce ar fi dacă ne-am afla chiar acolo pe bune într-o oroare atât de șocantă încât ne-ar
pocni inima de frică
vrem să ne trezim ca și cum nimic nu s-a întâmplat ca și cum niciodată nu am văzut avioanele alea intrând
ca niște cuțite în trupul clădirilor Gemene și cum ne-am imaginat zgomotul acela asurzitor intrând în plin în
inox geamuri securizate beton armat iar nenorociții prinși acolo se aruncau în gol înnebuniți de frică
zgomotul trupurilor căzând pe asfalt
nu vrem să știm nimic despre cele 2000 de trupuri de copii femei și bătrâni uciși dantelați cu gloanțe
sfărtecați de gloanțe îngeri plâng lângă trupuri dar violența noastră cea de toate zilele e noul nostru sex
televizoare unele peste altele până în cer turnul babel al televizoarelor cu sunetul dat la maxim să nu ne mai
auzim dacă ar fi liniște am auzi plânsetul copiilor și al femeilor îmbrăcate în negru din cap până-n picioare
plânsetul sfâșietor ca un vaiet dintr-un capăt al pământului până în toate marginile lui
trupurile mor de durere inima se oprește durerea în starea ei pură hidoasă nu e(ste) estetică nu e nici măcar
estetica urâtului e sângele inima oasele carnea ochii mâinile murind
murind cu adevărat nu e ca în filme nu e violența aia de teatru pe care o sfidăm stând în fotoliile noastre moi
din catifea
murind cu adevărat suntem morți încă din secolul trecut de când am adus violența în casele noastre în
paturile noastre în capul copiilor noștri și nu mai știm unde începe și se termină inima unde începe și se
termină sufletul unde începe și se termină trupul
în secolul ăsta copiii se detonează singuri trăim cu toții în violența joc global
nu ne lăsa fără violența noastră cea de toate zilele
fără violența noastră cea de toate zilele am fi obligați să ne privim ochi în ochi să ne vorbim să ne iubim să ne
ascultăm
lasă-ne violența noastră și când nu mai suportăm viața ne vom detona în fața iubitorilor noștri copiii în fața
părinților mamele în fața copiilor femeile în fața bărbaților
de frică cumpărăm ziare mărșăluim umăr lângă umăr ca și cum am putea să speriem Zeul crimei care băntuie
lumea
miroase a sânge a praf de pușcă a metal contorsionat
sufletele noastre se contorsionează precum metalul un urlat prelung al durerii copiilor împușcați în țările
groazei
sufletele noastre se contorsionează în fiecare zi în fiecare secundă în care violența este noul sex

frica intră în suflete ca un glonț care rupe tot sufletul sufletului je suis charlie e ca un râs hidos al sufletelor în care mai pâlpâie speriată o urmă de iubire frica și violența cu care trebuie să trăim pentru că ne frică să trăim fără frică și violență

cum ar fi să dispară dintr-o dată toate imaginile cu sânge cu țeste crăpate cu trupuri sfârtecate toate filmele artistic de criminale toate știrile toate armele toți nebunii radicali extremiști cum ne-am trezi noi fără violența noastră cea de toate zilele cum am trăi noi fără să ne ascundem după toate astea cum ne-am mai păcăli noi unii pe alții cum am putea noi altfel să stăpânim lumea asta să avem tot pentru că vrem tot aurul toți banii diamantele petrolul wall street rolls royce spațiul subsolul aerul totul femeile bărbații frica asta ne-a intrat în fiecare celulă s-a cuibărit în fiecare celulă care respiră violență aruncând în afară cancerul puturos care dospește se întinde se insinuează în toate subsolurile se cațără ca o iedera otrăvitoare până la ultimele etaje ale zgârie norilor aproape de cer de unde îngeri ne privesc ducându-și mâna la gură îngroziți acoperindu-și ochii și urechile să nu mai vadă să nu mai audă să nu simtă mirosul de carne fumegândă atinsă de gloanțele kalașnikoavelor mirosul pe care îl lasă în urmă proiectilele care străbat aerul ducând moartea ca o scrisoare de adio

lasă-ne în ispită căci fără ea am fi ca îngerii ar trebui să ne auzim să ne vedem să ne vorbim să ne vindecăm sufletele inimile trupurile

pâinea noastră cea de toate zilele este violența noastră cea de toate zilele

aici e împărăția violenței sexul nostru urlatul nostru zgomotul furia deznădejdea

ți-ai întors fața de la noi ne-ai lăsat să ne cufundăm în violența noastră cea de toate zilele tu niciodată nu ne ascuți

“abandon”

artist Nastas Brătescu Liliana (România)

<http://citordeproza.ning.com/profile/NastasBratescuLiliana>

We are
fragile

odă prieteniei

autor Cosmin Perța (România)

De câte ori îți iei capul în palme și plângi unui fluture mic cât o viespe
îi cade-o aripă-n noroi și vinele grase și parfumate ale plăcerii
se umflă,
se umflă.

Pășești încet prin camera copilului beat și-ți reazămi trunchiul de-o bibliotecă de ceară
Ha ha, ha ha, acolo ne vom încălzi cu toții într-o dimineață de iarnă,
albă ca un iepure șchiop. Ne vom ospăta cu sângele și ficatul
taților noștri adoptivi și vom juca un șotron maro, albastru,
nemaivăzut – pe bani de argilă.

Acolo ne vor găsi pistolarii și hoții, mânjii și corbii
și ne vor împușca în inimă și ne vor venera apoi învelindu-ne într-un cearșaf gros
și ne vor rostogoli prin cameră.

Nici nu mai știi câte degete vom avea la mâini și la picioare
și nimeni nu va bănuși nimic. Și eu cu degetele astea voi împleți o cămașă de noapte
pentru prietenii mei triști și la fiecare le voi da un petec călduros
pentru iarnă.

Cu degetele astea voi închiria o cameră și-o să mă-mbăt în ea
și o să-ți spun că te urăsc puțin câte puțin cu fiecare goliciune a mea,
cu fiecare dinte spart, iar păru-ți mi se va mula pe corp
ca un cearșaf de teracotă caldă și mă vei împărți bucată cu bucată
prietenilor mei.

“we are fragile”

artist Marioni Monica (Italy)

<http://www.monnicamarioni.com/>

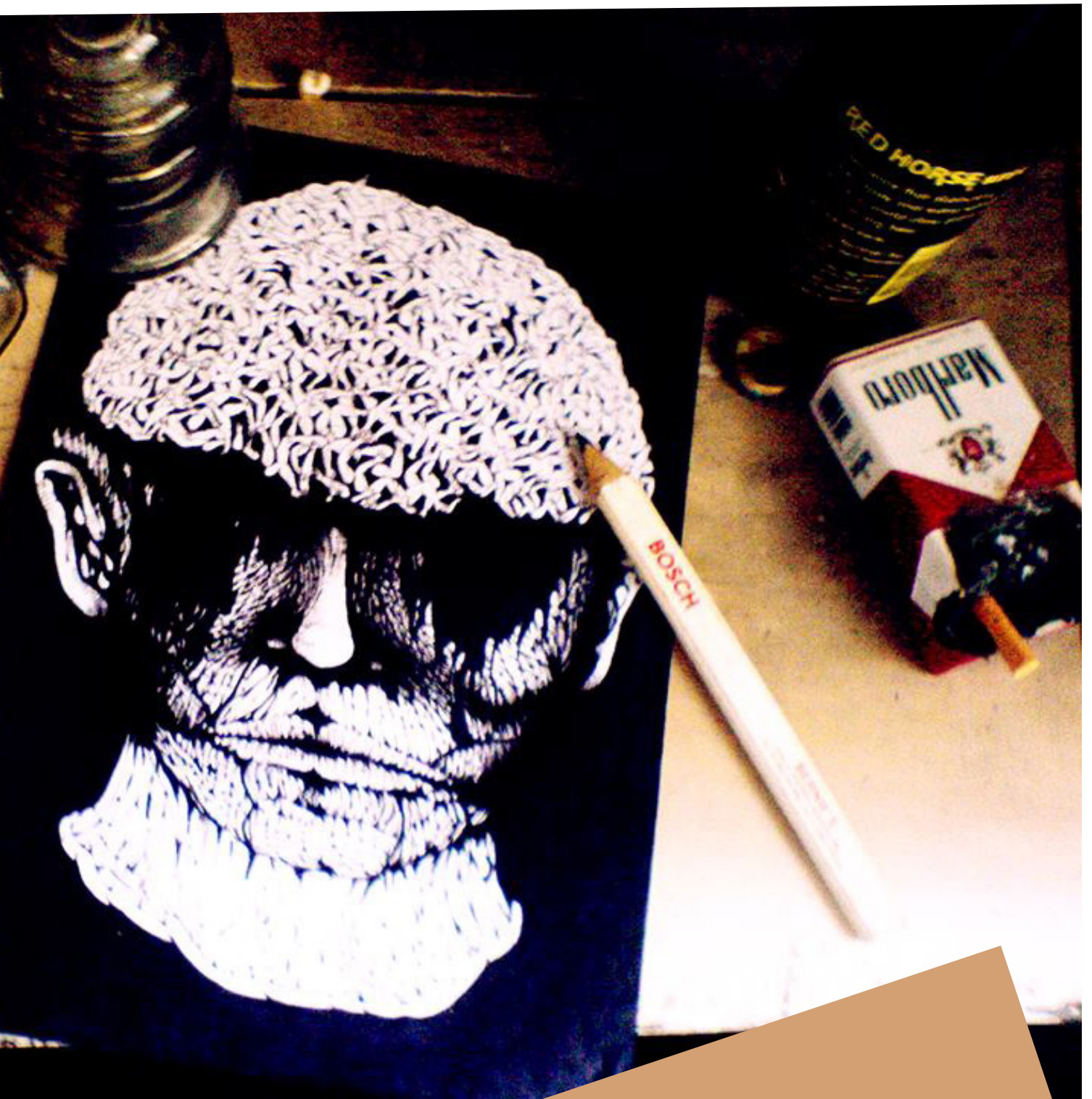
răgușit de dragoste și beție

autor Leonard Ancuța (România)

în memoria lui Iulian Trașă

prietenul meu punkeru a plecat a îmbrăcat blugii rupți
a luat geaca de piele fără mînci și o bere din frigider și-a ieșit fără
să închidă ușa așa dus a fost
zgomotul pașilor lui urca scările tot mai greu însoțit de un cîntec
răgușit de dragoste și beție
oare se mai întoarce prietenul meu punkeru cu siguranță
nu se mai întoarce blugii și geaca de piele
erau ale mele ale mele erau
și lacrimile încă neivite ce apar după cîteva sticle de tărie
o vreme pe stradă mașinile au mers fără să facă vreun zgomot
doar cîntecul se-auzea
răgușit de dragoste și beție
mai atîrna de pereți ca o pînză de păianjen ruptă
de vînt și tristețe
prietenul meu punkerul a plecat și nu se știe
dacă vreodată se va întoarce
răgușit de dragoste și beție
el intră în barul murdar cu lumini stîngace și mai cere ceva de băut
după două pahare zîmbește unei tinere cu părul în flăcări și-și arde sufletul
dimineața rămîne singur dar nu-i trece prin cap să se-ntoarcă
își aprinde una fără filtru și cîntă pentru o păpușă stricată cu ochii scoși
o clipă se vede în găurile ei negre cîntă
răgușit de dragoste și beție
prietenul meu punkeru m-a lăsat ca pe-o seringă folosită cu acul rupt
pe etajera din baie în oglinda din baie chipul meu stors
se ascunde sub abur cum cenușa în urnă
mă ghemuiesc sub chiuveță prietenul meu punkeru nu se mai întoarce
chiar acum dealerii îl lovesc cu picioarele în coaste
și în gură dar el nu se oprește și cîntă
răgușit de dragoste și beție
melodia pe care o cîntam amîndoi la moartea fiecărui prieten
cu paharele pline cu mîini de femeie pe șliț
întreg cerul e plin de comete care se prăbușesc
în calea noastră nici un suspin prietenul meu nu se mai întoarce
și-acum îmi dau seama că prietenul meu sunt eu
și-acesta este cîntecul meu
răgușit de dragoste și beție

“disarm”
artist Titus Toledo (Philippines)

<http://www.redbubble.com/people/titustoledo>

“Mayan Prophecy”

artist Andrei Baraboi (România)

Fotografii de la sfârșitul lumii

autor Adrian Suciu (România)

Nimic nu se naște în carne,
chiar dacă ochii slabi văd altfel. Cel care
va plînge se va bucura de plînsul lui
și se va face îmblînzitor de păsări. Iar acela care
rîde nu se va folosi de rîsul lui, căci nimic
nu se naște din bucurie, chiar dacă cei mici
o fugăresc toată ziua!

Nimic nu se mișcă în carne. Nici viermele orb
nu mișcă în carne, chiar dacă ochii slabi
văd altfel.

Noi nu sîntem în carne. Dacă am fi în carne,
dragostea de Domnul ne-ar mistui ca un foc vesel
de vreascuri și n-ar rămîne nimic
și dragostea de Domnul ar rătăci singură pe străzi
ca o sete mistuitoare căutînd pe cineva!

Nici sfîrșitul lumii nu vine în carne, chiar dacă
ochii slabi văd gunoieri cum deșartă
pe străzi tomberoane de narcise mirosind
a țărînă. Mulți nu știu asta, dar
sfîrșitul lumii a fost deja de cîteva ori.
Eu am mai multe fotografii cu el.

Seară de seară, cu câtă criminală plăcere

autor Paul Vinicius (România)

Descopăr părul ei ud. Ud și arzător, ca o flacăra. Ca inima mea pieptănată cu jale peste umărul ei stâng. Peste care trompeta gornistului din cazarma de peste drum așterne o înnoptată melodie. Acest scârbos vierme de tablă chiar crede că ne poate infecta cu somn, când, pentru noi, somnul este curată despărțire.

Ești vie, pentru că vreau eu, killer-ul plăcerilor amânate. Eu, care nu amân nimic, lovind cetate după cetate.

Luându-te în primire cu tot arsenalul din dotare și cabrându-te până ce doare. Până ce explodezi de viață.

Până ce urlă. Până când suflul tău, fierbinte, mă lovește în față.

Evident, exagerez. De fapt, nu fac decât să conjug, să declin, să delirez. Evident, părul ei ud nu există. Nici măcar inima mea pieptănată. Nu face altceva decât să continue să bată, meticolos, în cușca simetrică de os.

Evident, exagerez. Curajul de-a inventa este la fel de viril ca și curajul de a trăi. Nu am nici o afinitate pentru respirație, masticăție etc. Frecventez imaginația, îmi exercit dreptul de a plăsmui (uneori din nimic) lumea.

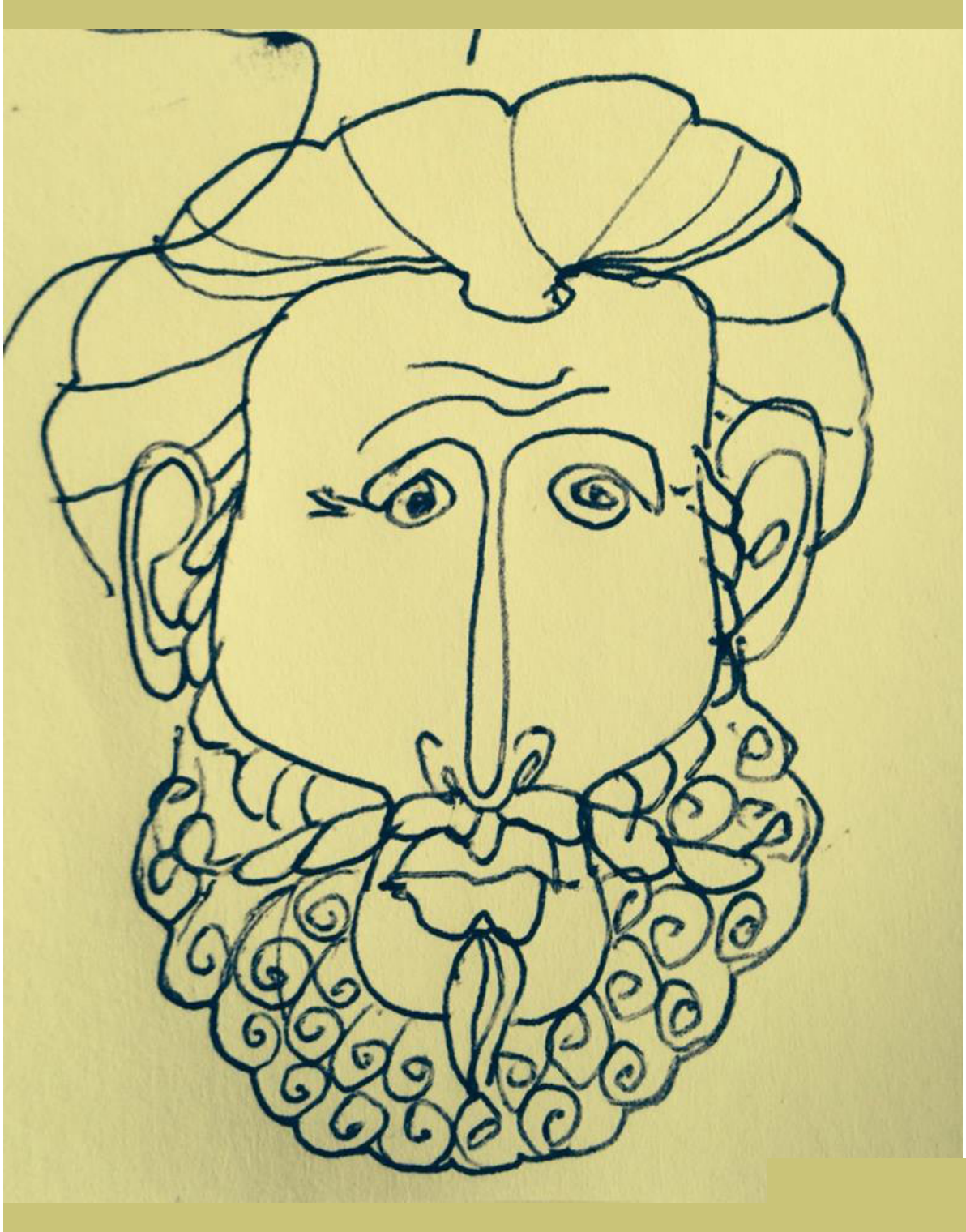
De regulă, lumea stă cu spatele. Nu suportă descrierea. Sunt doar o fantă, prin care o puteți surprinde, totuși, pentru un moment.

“mixta sobre papel”,

artist Molinare3 (Spain)

www.facebook.com/jonathansuarezmolinare3/

poetul

autor Mircea Lacatus (România)

a spălat toate cuvintele limbii române
cu trupul lui
cu sângele lui
nu-i de mirare ca s-a betejit
a lăsat limba
cristalină
dalbă
duioasă
și-a plecat așa pe viscol prin zăpadă
fără palton
l-au chemat sus la ceruri printre stâncile cele mișcătoare
până la îngeri
să-i curățească ei trupul
să-i spele îngerii sângele
l-au îmbrăcat cu straie lungi
pe care i-au scris toate poemele
și când are chef de poezie
dumnezeu îl cheamă la el
eminescu se rotește încet încet ca într-o horă
și dumnezeu citește citește până adoarme

“selfie”

artist Mircea Lacatus (România)

<https://www.facebook.com/mircea.lacatus.5>

“Apathy is stronger than gravity”

<http://www.nunotavares.org/>

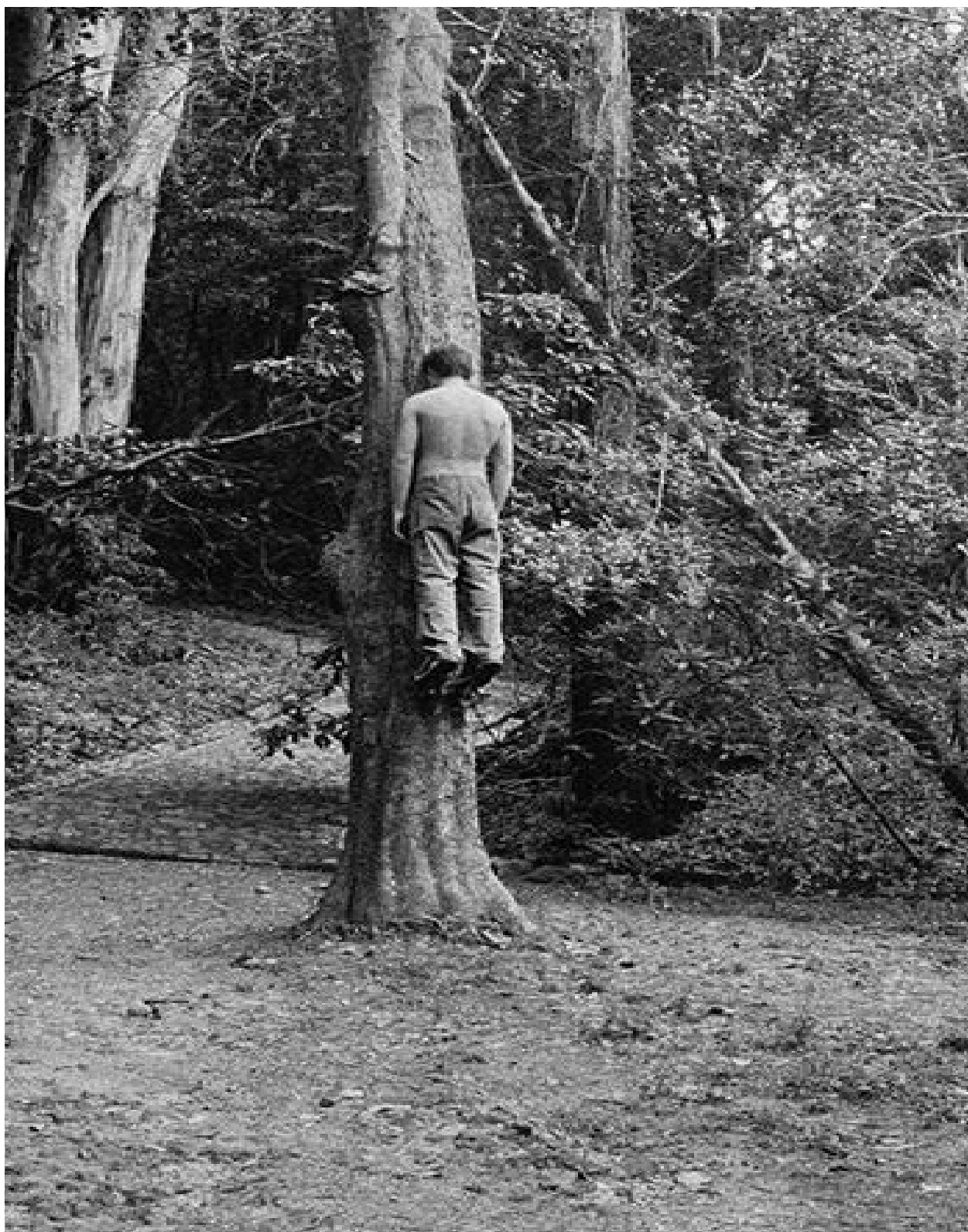
an

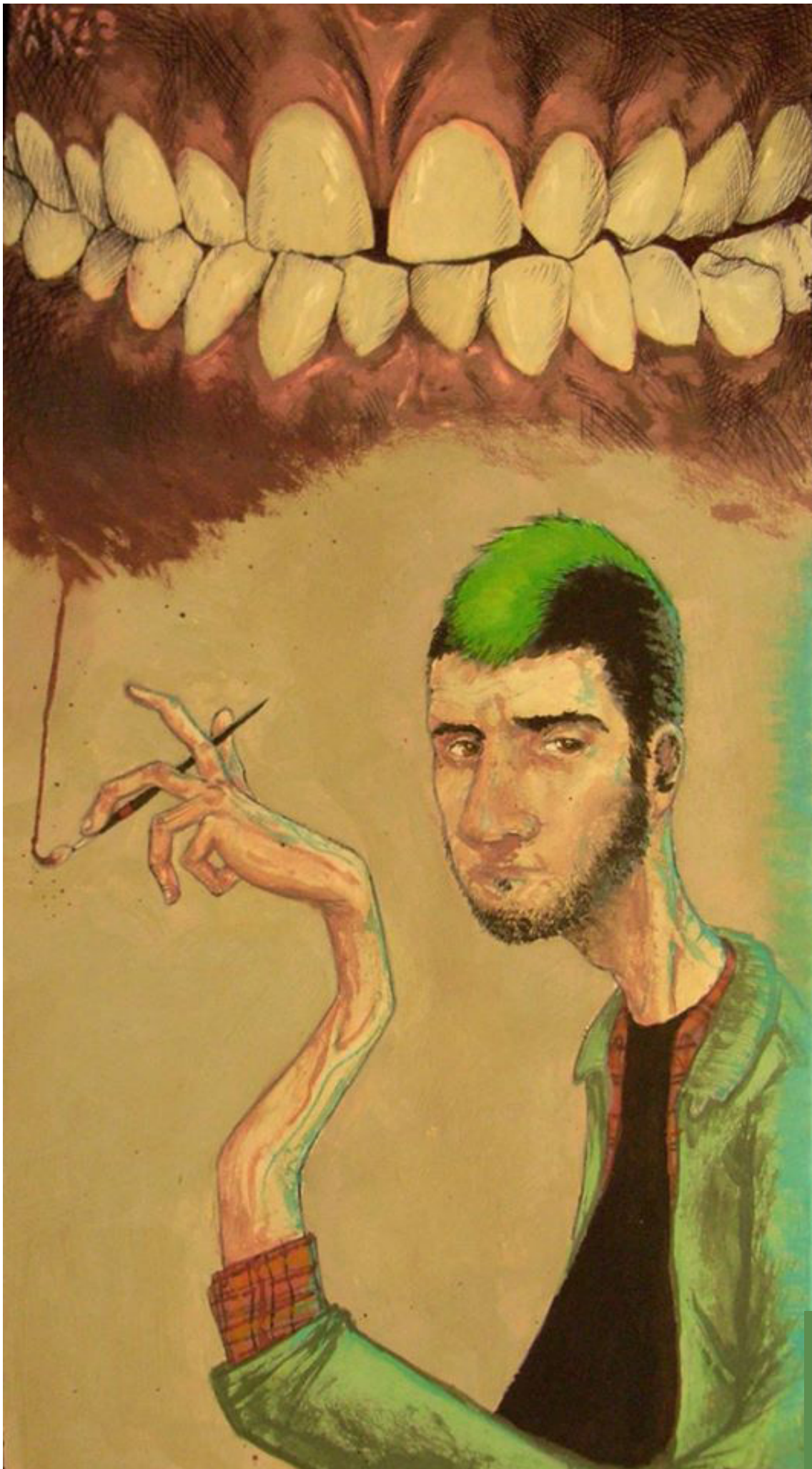
Artist Nuno Tavares (Portugal)

Zi și noapte.

O confesiune, autor Claudiu Komartin (România)

“încearcă să îți închipui
cum e să umbli tot timpul
zi și noapte
oriunde-ai ajunge
cu o bucată de șrapnel viu în cap
pe care nu-l poți îndepărta
nu-l poți mișca nici un centimetru
iar atunci când totuși i se mai domolește puterea
e așa o senzație de eliberare
că-mi vine să țopăi sau să plâng în hohote
dar nu mai știi dacă de tot răul și urâtul ce par micșorate
(dar se vor întoarce, mereu se întorc)
sau de ceea ce mi se pare că a rămas din libertatea pe care mi-o pot lua
față de creierul meu ce răcnește la mine
și acolo
în filigran
aceeași imagine
aceeași dorință
aceeași absență impecabilă
iar atunci
încerc să mă înconjur de lucruri
care să mă apere
m-aș agăța de orice
de o eșarfă, de o carte, de amintirea unei după-amieze
petrecute pe rue des trois frères
de o geacă de fâș în care m-am simțit
protejat pentru o clipă
doar că magia lor se risipește
și rămân iarăși gol
cu ticurile și compulsiile
pe care încerc să le controlez
deși nu mai văd nici un rost să o fac
și asta nu dispare
cu toate pastilele sau alcoolul
pentru că în mintea mea
e ciobul ăla strălucitor
bucata mea de diamant negru
și senzația de amputare
care mă face să am capul greu, greu, ca al unui ghilotinat
oricâte lucruri aș număra
aș aranja aș extrage din locașele lor de aer
aș vrea să pot gândi ca un cinic dar
când nu mai sunt coșmaruri
înseamnă că m-am trezit
și când mă trezesc mă întreb dacă voi mai duce și ziua asta până la capăt
fără să înnebunesc
și cred că după ce o să dispar
vor rămâne în lume vinovățiile și regretele, tremurul ăsta
de care mâinile mele nu mai scapă
ca niște căței închiși într-un sac și aruncați într-un râu înghețat
dar acum măcar știi că nu am urât niciodată
decât un singur om”

“La Distra

Fiara

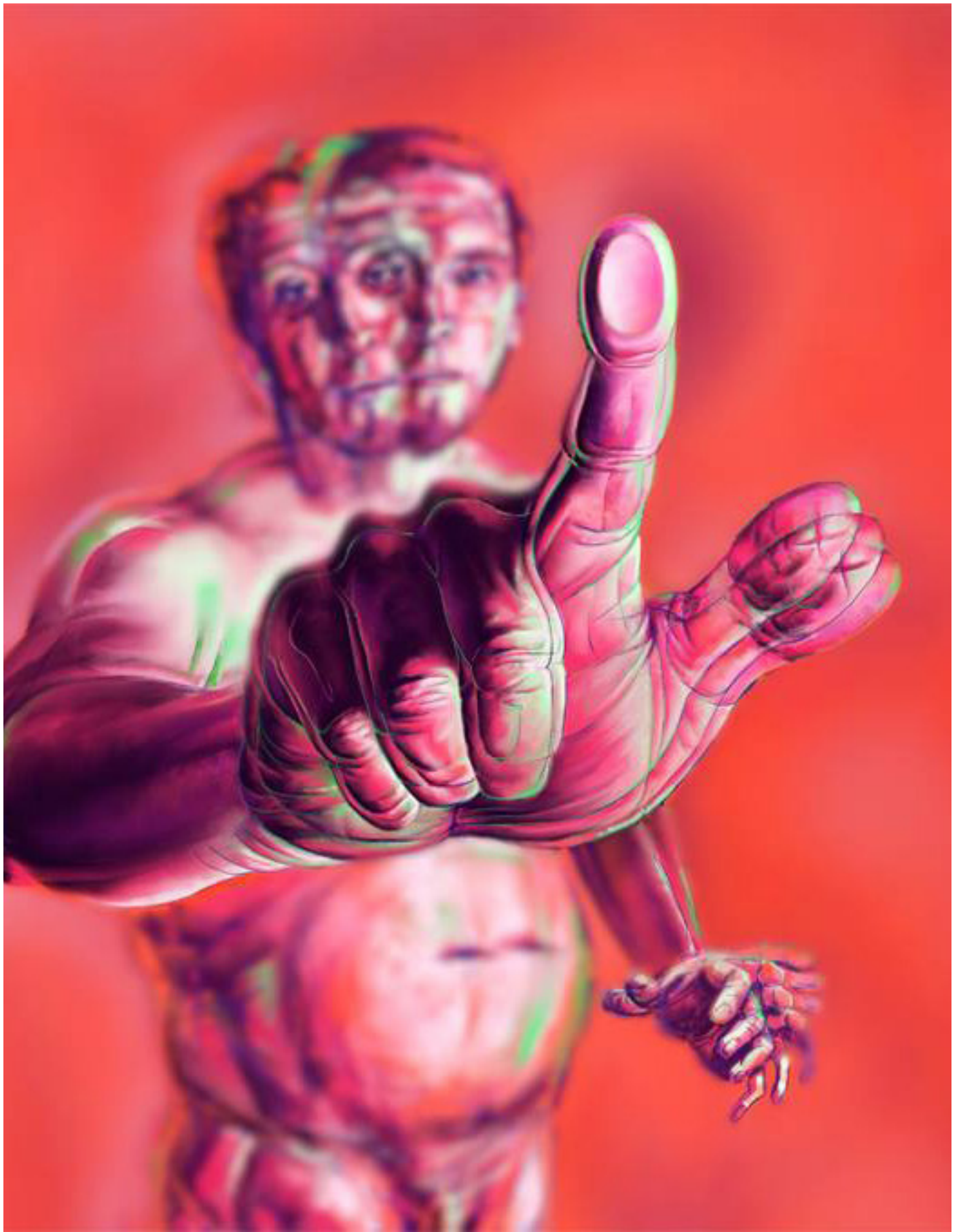
autor Aurel Pantea (România)

Un ștreang pentru animalul ieșit la soare, nu știu dacă va ataca, destins lasă impresia unei somnolențe care te mișcă, nu te gândi, o fiară nu-și pune problema dacă nu e ridicolă cu atâtea izbucniri ale zilei în jur, nu-i pasă nici cum hohotul aspru al răului clatină firele de iarbă pe versant și nici de impresia mea despre asta, fiara este pentru că traiește numai în absolut, nu o cunoști decât dacă te devoră, lângă ea aparențele se topesc în propriul lor abis, iar ea îngroașă peste lume opacul, de asemeni este indestructibilă, cand moare obiectele sunt fumegoase, le simți zorii, iar asta te impresioneaza ca o renaștere, cu aerul lor matinal, dar fiara nu este focul și apa, nici aerul, ea este când tună în tine un pământ surd și orbești de atâtea șuvoaie pe care lucrurile le împrășcă posedându-și secretele, este o palpitație grea între ziduri. Acum somnolează, n-o pot decât imagina și privesc cum hohotul aspru al răului clatină firele de iarbă de pe versant.

ccion”

artist ARZE (Spain)

<http://www.arze-art.com/>

“Contact”
artist Ales Lyalyush (Russia)

Eu și culorile autor George Mihalcea (România)

câteodată îmi vine
să-mi scuiț viața-ntre ochi
asta mi se întâmplă mai ales
când îl văd din nou pe copilul
urcat pe acoperișul blocului
de unde vedea tot felul de chestii
pe care le transforma în culori
roșu pentru femei
negru pentru foame
albastru pentru uimire
și gri pentru moarte
pe verde nu l-a înțeles niciodată
iar cu violetul dansa
pe cornișa unei secunde
purtate de vânt
până dincolo de dispariția
celui din urmă inorog
mai alb decât umbra
propriei sale povești
mai visă copilul acela
continente oranj pline de viețuitoare ciudate
ura indigoul
și iubea sclipirea galbenă
a onyxului imperial
din care închipuia case ce semănau
cu imensele galere cu fluturi
care navigau cândva
pe mările subpământene
toate acestea îi intrau cu forța
în ochii mereu larg deschiși
iar de acolo de-a dreptul în creierul
transformat într-un soi de regat
al păsărilor moarte
de boala departelui
iată de ce
atunci când cețurile Pustiei
își reped cohortele
către fruntea mea sedefie
îmi vine din nou
să-mi scuiț viața-ntre ochi
fiindcă nu m-a învățat
nici măcar deosebirea
dintre culoare și ton
sau cum să mă apăr
pe mine de mine

Tomis, 24 Ianuarie 2015, ascultându-l pe Vladimir Vîsoțki

Soare de noiembrie

autor Radu Vancu (România)

Ce-ți spune unul din morții tăi
cei mai dragi, cel mai iubit dintre morți,
când te lasă inima să-l visezi:

„Dragule, în ziua aia când soarele de noiembrie
era călduț ca un cadavru proaspăt
și eu îți muream în brațe

nu-mi închipuiam că aici,
unde totu-i înfricoșător de bine,
e un aer tare ca votca, îți taie genunchii

și-ți râcăie stomacul, încât te aștept
cu fiecare zi tot mai zdrențuit,
mai matolit, mai lihnit.

Tu nu te grăbi, vezi-ți de trăitul tău,
eu o duc aici pe picioare
până o să vii tu –

ca ciorba acră după beția dulce,
ca iaurtul peste ficatul cu steatoză,
ca glucoza în venele macerate.

Chiar dacă aerul de aici mă face cirotic,
nu te grăbi, de aici n-am unde să mai mor.
Cred. Așa că trăiește-ți fericirea,

o să te mănânc din ochi când o să vii,
n-o să-mi ajungi nici pe o măsea, ce-i drept,
însă o să mă ții, ca atunci, în brațe

sub soarele călduț de aici,
și poate că de data asta o să-mi revin,
îmbrățișarea ta de mort proaspăt

o să-mi pătrundă ca o injecție cu adrenalină
în inimă. Fii deci viu, fii fericit de viața ta vie,
oricât de ridicolă-i chestia asta.”

Aici te trezești cu obrazii arzând și creierul
aburind în crăticioara craniului ca un cartof fierbinte,
fierț îndelung pentru o masă săracă.

30 x 40 cm / Acrylic on paper / March 2014

“Sans Titre 00011”

artist Eric Lacombe (France)

<http://www.ericlacombe.com/home.php>

“HUG”
artist Raluca Turliu Cobilanschi (România)

<http://magazinuldedesene.blogspot.ro/>

gigolo

autor Octavian Soviany (România)

Și eu sunt un gigolo.
ce le oferă plăceri intelectuale
femeilor care n-au avut niciodată
plăceri intelectuale.
Plăceri artistice domnișoarelor
ce nu pot deosebi
un tablou de van eyck
de un tablou de chagall.
Un gigolo
a cărui limbă apucă
măselele de
minte ale adolescentelor ca un
clește stomatologic.
Câteodată bat step
pe tastele laptopului,
imitându-l pe fred astaire.
Alteori imit la perfecție
vocea lui maiakovski.
Îmi place să vorbesc singur
fiindcă îmi place să conversez
cu persoane inteligente.
Am un cap mare și solid
ca universitatea lomonosov de la moscova
și niște picioare înalte și zvelte
ca turnul de televiziune din berlin.
Și totuși, deși sunt mai bătrân
decât bucur ciobanul,
când îmi pun cămașa mea roșie
și pantalonii mei roșii,
când îmi încălț pantofii cu vârf ascuțit
de culoarea racului fiert,
când îmi leg la gât cravata portocalie
cumpărată dintr-un magazin de pe oxford street
cu 50 de lire eu sunt însuși orgasmul.
Aș vrea să mai facem
dragoste o singură dată.
După care tu să-ți arunci
steriletul în budă
și să pleci
la rudele din provincie.
Iar eu să mă transform,
ca toți marii criminali ai istoriei,
într-un nor de napalm.

Carne, durere și vin

autor Anca Mizumschi (România)

Realitatea arată așa ca o ușă
de lemn în care cineva bate din când în când și întreabă
e cineva acolo și răspund numai eu iar sunetul
se rostogolește până la colț sub un pat acoperit de rufe rămase din alte veri amestecate. Să încerc din nou.
Realitatea arată ca un geam înghețat pe care nu poți nici măcar să zgârii cu unghia litere mici atunci când
ți se cere să completezi un formular despre tine și brațul tău drept amputat călătorește prin lume într-un
cărucior mai mare. Poate, ultima dată îmi iese.
Realitatea arată ca un perete construit
din carne
din durere
și vin

“Fotografía”

artist Barbara Bezina (Argentina)

<http://barbarabezina.wordpress.com/>

sang d'ence

autor Emilian Galaicu Păun (Moldova)

neam de neamul tău, unul mai întunecat decât altul, nu a cultivat decât doar
întuneric, sub numele de cernoziom, așteptînd să răsară (de la răsărit), i-
luminarea. cum ai scăpăra un chibrit ca să vezi dacă nu ai uitat, peste noapte, lumina aprinsă,
tot așa ți se arată vedenia: capul golit pe din interior, ca de halloween, iar din creștetul capului
atîrnînd ca un bec de o sută, copilul-minune, cînd stins cînd mai strălucitor ca
niciodată, cu care te bați cap în cap: băiețel-decrețel, după anul de naștere.

— cum te cheamă, minune cu voie de la primărie născut?

— dacă numele

s-ar lua de prea multă rostire, eu unul n-aș vrea să ajung niciodată pe buzele
tuturora, dar nici chiar așa (și arată cu degetu-a “fă-te-ncoa!...”). spune-mi
după tată...

— al cui ești, păcatule?

— al nimănui!

neam de neamul tău, unul mai (la) răsărit decât altul, nu are
ochi să-l vadă decât prin monoculul eclipsei de soare, decât doar
prin pince-nez-ul eclipsei de soare și lună, și-atunci de departe, de parcă privirile li s-ar
pierde-n zare ca sîrmele de tensiune înaltă, și-avînd doar un gînd: cum ar face să-i ardă
filamentul, cum i-ar (ră)suci, nu de dragul retoricii, gîtul — și numai să-l schimbe cu lampa
lui ilici! dacă nu cumva el este cel care, sub abajurul calotei craniene,
se slujește de tine ca de-un reflector, să le pună lumina în ochi.
și atunci toată lumea își lasă privirea-n pămînt.
și atunci tuturor li se pune pe ochi cernoziom.
iar țărîna-și desface, ușoară, larg brațele a bun venit.
iar țărîna își îndepărtează picioarele: “... nu vă uitați că sunt neagră!”

“să ne ținem de neamuri!”, exclamă și unii și alții, cei întunecați împotriva
celor mai răsăriți, deopotrivă de-ai tăi. om cu scaun la cap, într-un glas te poftesc să iai loc în
capul mesei. și după, să urci în picioare pe masă — copilul-minune
vede lumea de-a cura-n cap; nu te uita-n ochii lui ca să nu te răstoarne! — și dacă
nu-l ajungi, să te urci și pe scaun, că d'aia ai fost invitat, și abia după ce-l ai la mîină
cei de jos pot să-nceapă-a roti, după acele ceasului, masa, pe cerc: “ora unu
a venit, omu' negru...”, la capătul numărătorii aflînd cu uimire că-n loc să-l coboare cu tălpile
pe pămînt, ei sunt cei care urcă la cer, fluturîndu-și picioarele-n aer ca niște țarțamuri.
ciucuri-ciucuri, cei întunecați laolaltă cu cei răsăriți, prinși cu mîinile
de tăblia lucioasă a mesei, ca la parastas, și pe care o leagănă-a veșnica lui pomenire!
ca o cină de taină luată pe sus, cu apostoli cu tot, și purtată în slăvi. ridicată —
ce se vede de jos nu sunt mîinile împreunate, pe fața de masă, în rugă, ci
cum își trag, pe sub masă, la gioale — la scara de unu la zece,

de unu la sută,

de unu la mie...

și acum, că și unii și alții s-au dus de pe capul tău, tocmai de ce ți-a fost frică mai tare nu scapi: stai cu fundul pe scaun, la masă, cu capul în aura lui de o sută, pătată de muște, așteptînd să se termine cu pregătirile — becul clipește complice, copilul-minune și el radiază de plăcere, încît îți răsare pe frunte un punct luminos, ca și cum te-ar fi luat la ochi un lunetist —, să înceapă odată și-odată proiecția. stingerea. pe-un cearșaf alb, întins între maternitate și morgă, cuvîntul SFÎRȘIT ține locul celui care-l citește, acum și cu ochii închiși. pe-ntuneric. după, titrele (rude, prieteni, un grup de tovarăși). de-a-ndoaselea, viața ta în descreștere. alte cearșafuri în care-ai rostit alte nume, iar unele s-au și-ntrupat. albituri de schimb. nume pe care nu le-ai reținut. prima oară. nesfîrșite nopți albe în care-ai visat o femeie și n-ai avut parte decît de (filmulețul alb-negru se rupe din cînd în cînd. chiote! fluierături!...) doi pe-un pat, tu și fratele. una la doi, niciodată a voastră doar, mama. la brațetă, de mîna, mînuță, în brațe... nici n-ai prins de veste că, iată, vă uitați la un film cu desene-animat. că altcineva frunzărește albumul de familie: “vai! ce copil minunat...” și copilul s-a — zis și făcut — minunat.

să fi fost tu copilul acela? să ți se fi ție minunea?

stai în mijlocul casei, în fundul gol. nu te ia nimeni în seamă. ești — încă unul la părinți — ca un dinte de lapte legat de o clanță, cu ochii pe ușa de intrare, cînd brusc cineva trage ușa și — blitzlicht — rămîne în prag. o femeie, în contre-jour — soarele-i suflă în aur profilul —, prin care te prevezi se desface de plîns că nici un vraci n-a putut să... “și ce mă fac, mamă, cu doi?!” niciodată n-ai tras o mai crîncenă spaimă. din spaima aceea cumplită se trage conștiința de sine, izbindu-te-n moalele capului: “altul sunt eu!”

data. anul. semnat: băiețel-decrețel

“Hard life but smile on their faces!”
artist Hámos Győző (România)

<https://www.facebook.com/hgyozo/photos>

Citește-mă ca să nu pot muri liniștit

autor Nicolae Tzone (România)

citește-mă ca să nu pot muri liniștit ca să pot să cred
că măcar o singură dată nu ai înțeles pe deplin totul
umbra asta albăstrie de praf dintre o literă și alta
este pielea mea subțire și fină care îmi acoperă
cu vitejie oasele
sunetul ăsta imperceptibil dintre un cuvânt și altul
este zgîrciul care îmi ține urechea lipită de cap foarte strîns
soarele negru care răsare la începutul poemului care tocmai se scrie
cu demnitatea împăratului stăpînind imperii de singurătate
este una din pătrimile inimii mele
soarele alb care vine la mine uneori din miezul luminii
care nu se vede de muritori și îndeobște nici chiar de nemuritori
este a doua pătrime a inimii mele
sînt omul cu o jumătate de inimă de cînd am înviat dintre morții
care își iubesc moartea
citește-mă ca să nu pot muri liniștit ca să pot să cred
că măcar o singură dată nu ai înțeles pe deplin totul
*

de iarbă sînt sau de piatră de apă sînt sau de foc
pe obrazul meu trec cămilele vieții și morții
de pe un deșert pe altul
unul mai vast decît celălalt
*

poftim bea pămînt negru de cea mai bună calitate
din palmele mele fragede nenăscute încă
și mă rog al cui cîine din viața cealaltă mă latră
cu atît de multă considerație
încît mă întreb dacă nu cumva i-am ucis stăpînul
înainte chiar de a mă naște
cîinele a tăcut pisica a tăcut lumina a tăcut
întunericul a tăcut
atunci a ieșit din ascunziș poemul care nu vorbește
cu niciunul dintre semenii mei
îngere cîte aripi ai putrezit în zbor pînă să ajungi
să vrei să mori sub limba mea
*

întoarce-mă de pe o parte pe alta ca pe o pietricică
luată în palmă
pune inima ta peste viața mea să nu mor neacoperit

artist Małgorzata Smorczewska (Poland)

“Siamese dream”
artist Daria Petrilli (Italy)

nu moartea, viața s-o birui

autor Maria Sava (România)

în definitiv, ce atâta spaimă?
îmi scot singură ghimpul din inimă unul câte unul analizându-i
ca pe niște pene ciudate în bătaia lunii
în amurgul vieții
am înțeles că moartea n-are cine știe ce putere
nu se întinde cât stepa mamei rusii
e scurtă de tot
cât să cuprindă un țipăt și ...hik!phet!
pe unde trece
moartea își lasă mirosul de crin veștejit
nu-ți vine în prag ca un musafir nepoftit
într-un flash-back final
se face egală cu viața
lumina și beznă se reazemă una de alta
numai privirile noastre rătăcesc printre ceruri
pân' ce-și găsesc odihna
moartea, domnilor, e un secerător iscusit
nu lasă în urmă
nici un spic
viața,
în schimb,
îți cotrobăie dureros prin oase
ca un fior rece îți străbate șira spinării
arzând în profunzime ca un acid coroziv
îți numără clipele când durerea zburcă prin toți porii
viața
umblă cu tot felul de marafeturi
îți numără dinții și kilogramele
te dă cu capul de toți pereții
și la urmă
îți pune în brațe o hârcă
de stai ca prostul sub clar de lună și te întrebi buimăcit:
„a fi sau a nu fi?”

Mă iartă, nu mă iartă

autor Matei Vișniec (France)

Supărată pe mine rău rău ea cânta
când m-am așezat la masă
nu tu cuțit, nu tu lingură, nu tu pahar
pâinea era netăiată, supa rece, vinul înăcrit
eu nu făcusem însă nimic, de câte ori să-ți mai spun
că n-am făcut nimic, i-am spus
jur cu mâna pe inimă, mâna mea n-a atins altă inimă
și ca să vadă ea mai bine că inima mea n-a atins altă inimă
îmi smulg cu delicatețe inima și i-o pun pe masă
lângă pâinea învechită brusc în fața mea
lângă farfuria cu supă neagră
lângă vinul care făcea spume în sticlă
cinci minute am stat așa, cu mâna pe inima mea palpitândă
abia reușind să-mi stăpânesc inima palpitândă excitată de
imensa zonă de libertate întrezărită brusc pe fața de masă
cinci minute am stat așa așteptând ca ea să-și termine cântecul
întrebându-mă cu inima strânsă
mă iartă, nu mă iartă

“Cradle”

artist Marita Milkis (Israel)

<http://maritecis50.wix.com/maritamilkisart#!home/mainPage>

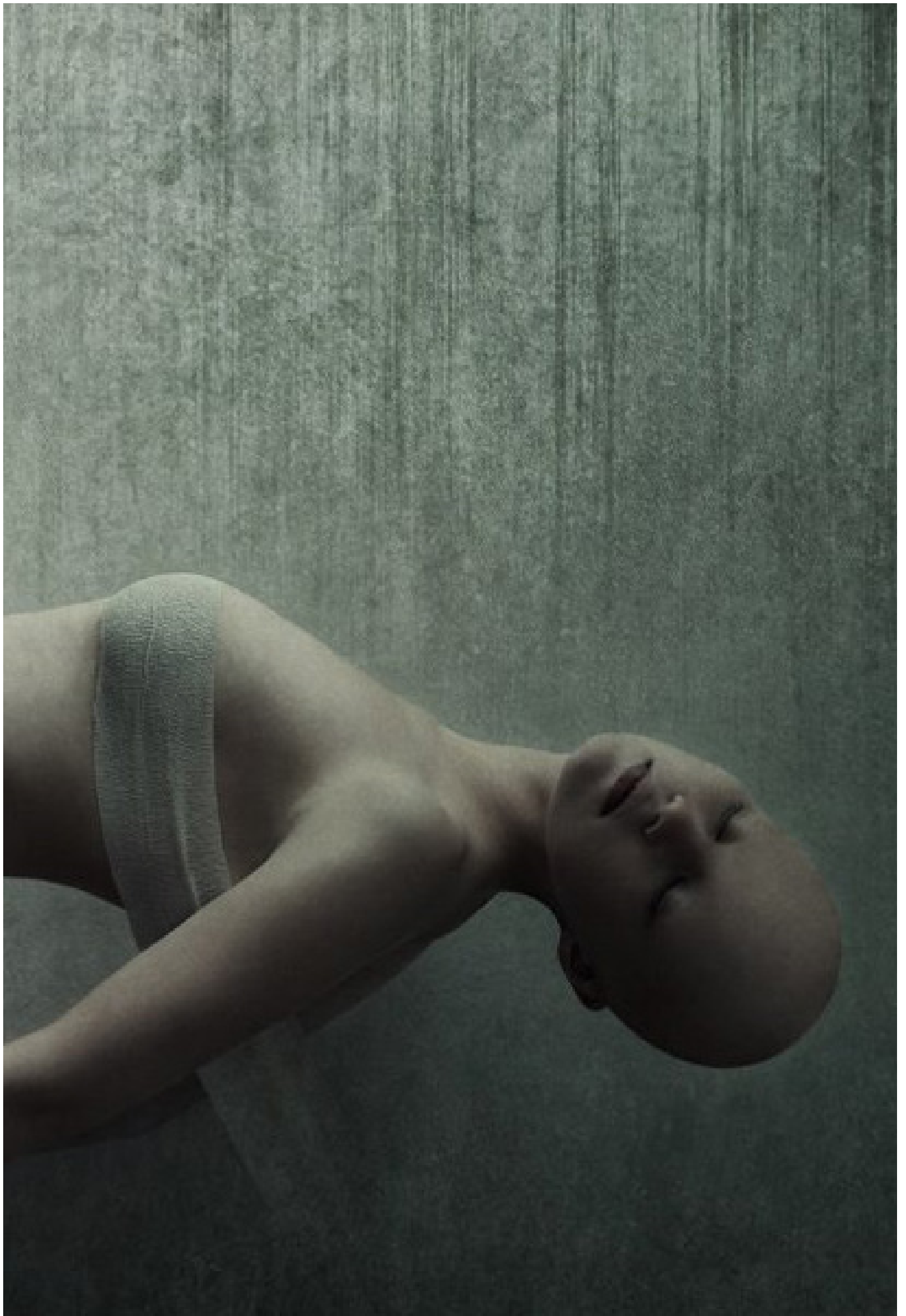
“ Protection ”

artist Daria Endresen (Norway)

<http://dariaendresen.com/>

profesoara de literatură din noul val

autor Dan Coman (România)

pe atunci colindam bulevardul grigore bălan fumam fără filtru făceam pe bolnavul
veneau domnișoarele de la țară și-și plimbau căinii prin transpirația locului
treceau ba în sus ba în jos dar nu mă puteam hotărî
aveam o mătușă grăsuță care stătea în geam și mă admira
nu știu de ce dar eram sigur că pe deasupra coapselor ei plana un superb elefant
(poate mișcările suple ale nărilor poate bărbia)
capul meu era perfect închis un fel de kukta plină de păsări
auzeam mereu cum crapă ouăle cum ies puii și urlă de foame
noroc că aveam un culcuș în ap. 31 unde mă retrăgeam obosit
îmblânzeam acolo un berbec minuscul creștea și el pe unde putea
se scăpa uneori și-și înfigea coarnele în tâmpilele mele
mă prefăceam că nu observ (eram plin de șmecherii)
de curând mă cuplasem cu o domnișoară sofisticată
o profesoară de literatură din noul val
până să ne dezbrăcăm trebuia să-i admir lacul de unghii
numai și numai cu aluzii livrești
(ea făcea atmosferă laudându-mi gambele)
nici măcar nu transpira noaptea sub plapumă (avea o ținută oficială)
curcubeul de pe fruntea ei pocnea scurt la capete
și imediat o vedeam adormind
venea toamna și începeau cursurile
mătușa mea grăsuță se lipise cu totul de geam
nu era în spatele ei nici un elefant admirabil (doar câțiva bărbați însurați)
profesoara din noul val făcea după-amiezele exerciții pentru însămânțare
se folosea de leuștean pentru trupul său zvelt
mai trecea și pe la mine dar mie-mi murise berbecul
cu tristețe rupeam în bucăți coarnele lui bronzate
când deschideam ochii vedeam cum domnișoarei profesoare
i se strecoară metri întregi de dantelă neagră printre coapse
o atingeam în treacăt dânsa-mi spunea puțin mai la dreapta puțin mai jos
mă executam
foloseam numai mișcări oficiale

„Împliniți bucuria mea, ca să gândiți la fel, având aceeași iubire, un suflet, aceeași cugetare.”(Filipeni 2, 2)

:rădăcină și ram de cireș privind între două oglinzi paralele
aerul liber și matern care refuză să moară pentru a trăi altfel
tu îmi vorbești despre acest atât de transparent
marș spre mântuire pe care îl acceptăm și îl dorim mai puțin
sunet și mai mult autenticitate și ax laolaltă dulce și amar eu
număr oasele identității în reflux
dublele explozii ale miresemelor de ceai și fără să pot să
mă uit cu ură ori mirare la camila
care trece zâmbind prin urechile acului îți răspund la fel
am greșit veacul dar am așteptat cu întinsul cu înaltul
cu
struguri cu ieri și cu mâine cu tot ce mereu n-am știut
(și ce frumos și ce urât era în istorie
când
ne sărutam cu pumnii cu picioarele)
zilele săptămânii le amestecam cu ierburi amestecam
caii cu cercurile arborii genealogici cu punctele cardinale
apoi creșteau apele vii înăuntrul apelor moarte ca niște scări
adânci pe malurile cărora dormeau lingura și strachina
și mămăliga cu burta la soare ca niște imperii apuse
întru răsăritul nostru cel falnic și pretheologic
(un piston deflector oscilând într-un motor cu ardere internă
thâgâdam thâgâdamdam thâgâdamdamdam)
până când înflorea a doua oară maimuța
în mierea din sexul cel crud și advers al vrejului de fasole
a fost iubire sau a fost ce a fost
și dacă
a fost ce a fost unde e ce a fost
(patria mea dormea cu mâinile-n cruce
eu râdeam când plângeam și voi la fel)
în fața celor care au fost și nu mai sunt dezleg un steag
și îl iert pe
Dumnezeu pentru toate greșelile lor drepte sau nedrepte

a fost iubire ucisă de iubire și deșertăciune
a fost
și vânare preaobsesivă de vânt a mai fost
părăsiți-vă trufia
în voi înșivă reveniți
întoarceți-vă

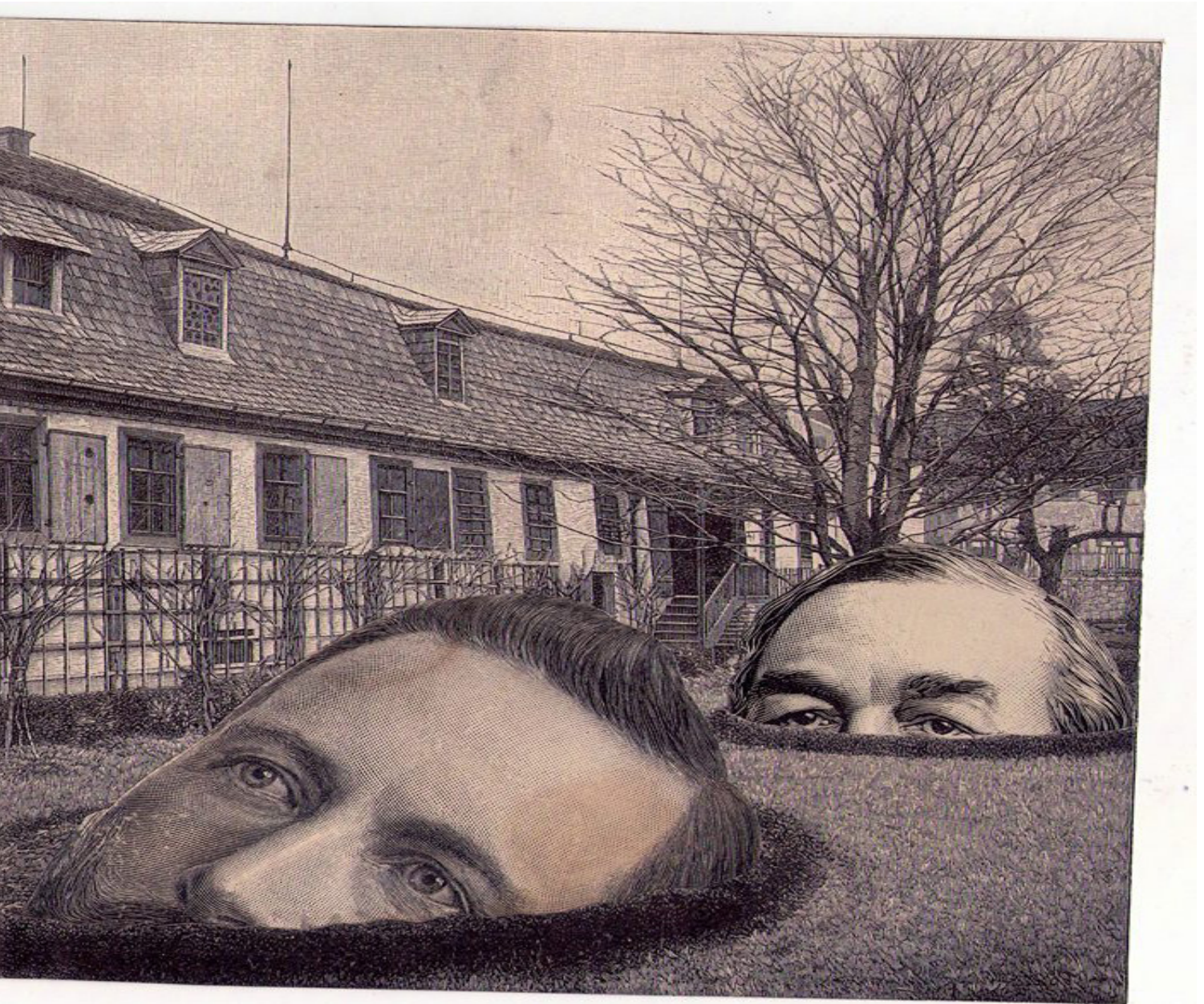
mereu
și
mereu
amintind
stau în genunchi lângă o pată de sânge în care nu a fost îngropată nici
o lege
și nu știu căreia dintre icoanele venite în nopțile mele să-i sărut cămașa

ram și lege laolaltă în limba lupilor tulburând fuga la zid

(sonata pentru topor ploaie și orchestră. toamna),

autor Daniel Vorona (România)

“Primero, nos colaremos en vuestros jardines”
collage 2014, artist Federico Hurtado (Argentina)

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100008538462955&sk=photos>
<https://www.flickr.com/photos/federico2011/>

rama y ley junto en lengua de los lobos agitando la fuga
(sonata para hacha lluvia y orquesta. otoño)

Daniel Vorona (traducido al español por Elisabeta Boțan)

“Cumplid mi alegría, para pensar igual, teniendo
el mismo amor, un alma, el mismo juicio.” (Filipenses 2,2)

: raíz y rama de cerezo mirando en dos espejos paralelos
el aire libre y materno que para vivir de otra forma rehúsa morir
tú me hablas de esa tan transparente
marcha hacia la salvación que aceptamos y menos lo deseamos
sonido y más autenticidad y eje junto dulce y amargo yo
cuento los huesos de la identidad en reflujos
las dobles explosiones de las fragancias de te sin poder
mirar con ira o asombro a camila
que pasa sonriendo por orejas de aguja te contesto igual

me equivoqué de siglo y esperé con la superficie con lo alto
con uvas con
el ayer con la mañana con todo lo que siempre no supimos

(y que hermoso y que feo era en la historia
cuando nos besábamos con puños y pies)

mezclábamos los días de la semana con hierbas y juntábamos
los caballos con círculos de árboles genealógicos con los puntos cardinales
luego crecían aguas vivas dentro de las aguas muertas como unas escaleras
hondas en las orillas donde dormían la cuchara y el cuenco
y la polenta con la barriga al sol como unos imperios caídos
en nuestro grandioso amanecer
(pistón deflector oscilando en un
motor de combustión interna
brruumm brruumm brruumm)
hasta que florecía por segunda vez la mona
en la miel del sexo aquel cruel y opuesto a las habichuelas mágicas

hubo amor o hubo lo que hubo
y si
hubo lo que hubo donde está

(mi patria dormía con las manos en cruz
yo reía cuando lloraba y también vosotros)

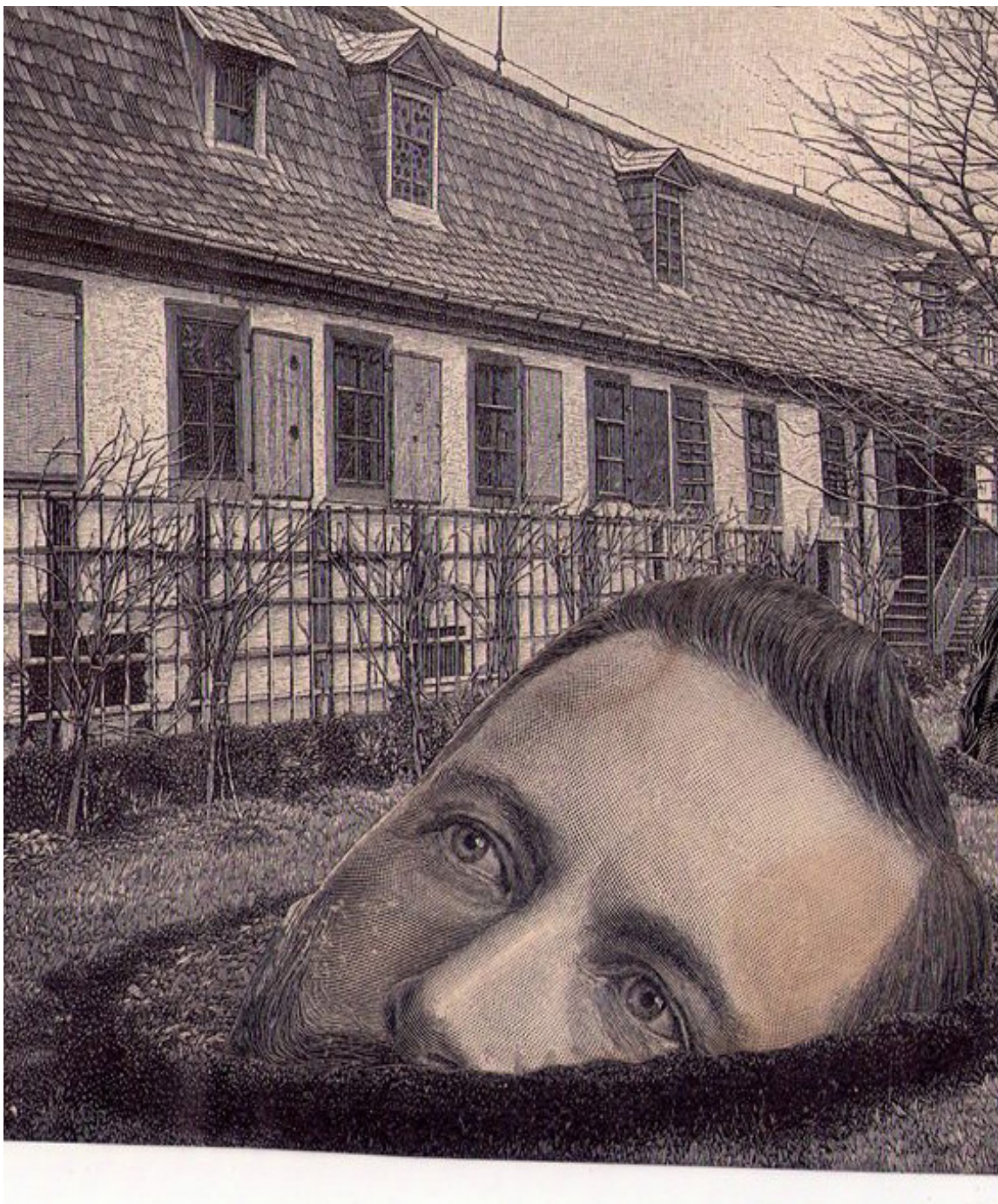
desato una bandera delante de los que han sido y ya nos son
y perdono a
Dios por todos sus errores justos o injustos

hubo amor matado por amor y vanidad
hubo
también hubo tan obsesiva caza de vient

abandonad vuestro orgullo
regresad en vosotros mismos
volved

siempre
y
siempre

recordando
sentado de rodillas al lado de una mancha de sangre donde no ha sido
enterrada ninguna ley
y no sé a cuál de los iconos llegados en mis noches besarle la camisa

<http://falezedeplitra.net/>

poetry&art group: <https://www.facebook.com/avangardapoeziei>

https://twitter.com/Stone_Cliffs

faleze
de piatră

since 2009

DON'T
HATE

WHAT
YOU
DON'T

UNDER-
STAND!